Cu toţii suntem încântaţi să ne aflăm aici şi să discutăm despre Proiectul Rainbow,despre Experimentul Philadelphia şi despre Proiectul Phoenix.

Le vom lua pe rând.

Pune-ţi şi ochelarii de soare.

Eu cred că acesta este un eveniment memorabil şi vă mulţumim că sunteţi aici.

În seara aceasta este cu noi Al Bielek, care a fost pe nava Eldridge când a început totul, în 1943.

Îl avem aici şi pe Duncan Cameron, care a fost şi el pe nava USS Eldridge.

Veţi vedea că sunt doi dintre cei mai nebuni oameni de pe planetă!

(Al): O iau ca pe un compliment! Dar nu sunt totuşi atât de nebuni, deoarece au supravieţuit!

Ne aflăm în casa fraţilor Loopie, o casă frumoasă din Bluepoint. Ni s-a spus că valorează pe puţin un sfert de milion de dolari. Sper!

Cel puţin un sfert de milion, într-adevăr.

Dar nu ştiu despre ce să vorbesc.

De ce să nu începeţi cu ce era de fapt Montauk şi cât de interesant a fost experimentul Philadelphia...

Mai întâi trebuie să bag în priză asta şi să pornesc casetofonul.

Aşa.

Bine, să ne întoarcem la început şi să începem cu Proiectul Phoenix.

Acesta a fost o continuare a Experimentului Philadelphia, un proiect început în anii '30-'40 de către Marina Militară Americană prin care se urmărea să se facă invizibilă o navă de război. De fapt ei vroiau să facă invizibil un avion transportor. În acea zi memorabilă, ei au apăsat butonul şi nava a dispărut în hiperspaţiu, cu tot cu cei 140 de marinari de la bord. Au avut tot felul de probleme cu oamenii de pe navă.

A fost un mare eşec, dar în acelaşi timp şi un mare succes.

Totuşi proiectul a fost abandonat.

Dar în 1947 Guvernul s-a răzgândit.

Proiectul a fost redeschis în '47 şi a fost numit "Phoenix", apoi "Rainbow".

L-au redenumit ca să nu se afle despre reluarea lui.

Locul ales a fost la "Laboratoarele Naţionale Brookhaven" Înainte ca vreunul din noi să fie implicat la proiect lucrau doar dr. von Neumann şi asistenţii săi.

Vroiau să repete experimentul din '43.

Din Proiectul "Phoenix 1" s-a dezvoltat tehnologia invizibilităţii (STEALTH), despre care nu pot vorbi aici din cauza serviciului meu.

Şi nici voi nu veţi vorbi despre ea.

De asemenea, au fost inventate atunci tot felul de mici "jucării energetice" cum ar fi "radio-sonda".

Ce era "radio-sonda"?

Vă aduceţi aminte de când eram copii de acele mici cutii de plastic alb în partea de jos, şi care erau legate de o mică paraşută roşie şi un balon cu heliu, care veneau din atmosferă?

Cei din Guvern ne-au spus: "Oameni buni, chestia asta e doar un pachet de date".

Are un senzor de temperatură, unul de umiditate şi unul de presiune.

Aşa am ajuns la un dispozitiv care să transmită astfel de date, fiind controlat prin intermediul unui întrerupător barometric.

Acest dispozitiv folosea un foarte neobişnuit tip de modulaţie în impulsuri.

De cele mai multe ori se folosea un oscilator CW (continous wave) pentru a genera frecvenţa dispozitivului.

Acesta s-a dovedit, în realitate, a fi un convertor foarte eficient al energiei electrice în energie ETERICĂ.

Recent am început să colecţionez astfel de radiosonde.

Am început să mă interesez despre radiosonde şi unul din cei care lucrau la laboratorul Space Time mi-a spus: "Chestia asta e un aparat de control al climei." Aşa că mi-a trezit şi mai mult interesul.

Ştiam că aceşti senzori sunt extraordinar de sensibili putând fi întrebuinţaţi şi în alte moduri.

Ceea ce mă punea însă pe gânduri era faptul că nu puteam să văd receptorul care primea aceste date.

În acest scop s-au realizat opt programe care să realizeze nişte "citiri psihice".

Toţi cei de la Space Time Laboratory ştiau că se lucrează cu energii psihice.

Foloseau mai multe persoane anume dotate psihic pentru a "citi" datele radiosondei, numit şi "Dispozitiv de control climatic", sau "Reducător D.Or. ".

La baza funcţionării sale se afla energia ORGONICĂ.

Aşa că am devenit foarte interesat şi m-am gândit că trebuie să studiez aceste radiosonde.

Următorul lucru pe care l-am aflat a fost că erau proiectate la laboratoarele Brookhaven din Long Island, statul New York, care sunt aproape de locul unde ne aflăm noi acum.

Am început să vorbesc cu oamenii care lucrau acolo.

Un fost angajat de la Brookhaven, un domn pensionat, care doreşte să rămână anonim, mi-a spus că primul prototip fusese realizat de un personaj pe nume Wilhelm Reich.

Ajungând aici, interesul meu a crescut şi mai mult.

În 1947, Reich înaintase Guvernului SUA proiectul unui aparat de control climatic.

De aici a pornit proiectul "Reducătorului D.Or.".

El susţinea că micşorând concentraţia D.Or. din nori, furtunile şi-ar pierde din violenţă, putându-se evita pagubele provocate.

Ce înseamnă "D.Or."?

"Deadly Orgon", orgon mort, sau negativ.

De unde provine el?

Nu pot spune cu exactitate.

Există mai multe teorii.

În esenţă, energia orgonică este considerată energia vieţii, forţa vitală, energia unui organism viu.

Energia orgonică moartă (D.Or.) este de aceeaşi natură dar este de sens opus.

D.Or. tinde, deci, de a scădea funcţiile vitale şi de a le reduce amploarea.

Prin urmare, Guvernul a luat aparatul lui Reich şi l-a pus într-un balon apoi l-au înălţat în atmosferă.

I-au pus şi o paraşută ca să nu se prăbuşească în capul cuiva şi să facă probleme Guvernului.

Au ridicat-o de la sol într-o furtună puternică şi furtuna s-a redus în mod considerabil.

Aşa că Guvernul i-a zis lui Reich:

"Hei, ne place invenţia ta!".

Şi astfel au lansat o altă secţiune a Proiectului Phoenix care se ocupa de aceste radiosonde.

Am "săpat" din ce în ce mai adânc în căutările mele.

Vorbeam despre receptor.

Am aflat că în mai multe situaţii au fost lansate astfel de dispozitive, în număr foarte mare, deasupra porturilor, aeroporturilor, le lansau din avioane.

În anii '50 erau lansate între 200 şi 500 pe zi.

Verificând, am aflat că raza lor de acţiune era cam de 160 de km.

Dacă lansau atâtea emiţătoare însemna că aveau şi receptoare prin apropiere.

De ce să emiţi, dacă nu ai un receptor?

Mai bine spus, dacă aveau sute de lansări pe zi, trebuiau să aibă o mulţime de receptoare.

Acestea puteau fi foarte obişnuite.

Ştiţi, eu sunt colecţionar de radio-receptoare, am peste 100 de aparate în colecţia mea de radio-receptoare, Dar nu am văzut niciodată un receptor pentru radiosondă. Doar am auzit despre ele.

Am aproape toate tipurile care au fost folosite şi de către armată în anii '40 şi '50.

-Am o întrebare: care era frecvenţa folosită de radiosonde?

Foloseau două frecvenţe diferite, 403 MHz sau 1.680 MHz.

-Erau folosite simultan? Sau era o frecvenţă principală şi alta secundară?

Primele emiţătoare erau pe 403 MHz, iar următoarea generaţie pe 1.680 Mhz.

-Aceasta era frecvenţa exactă?

Plus sau minus 2 MHz.

Ultimele tipuri de radiosonde foloseau 1.680 MHz, plus sau minus 6 MHz.

-Erau cu cristale de cuarţ?

Nu, erau oscilatoare simple.

E momentul să intrăm puţin în detaliile tehnice ale radiosondei.

Nu am nici o ilustraţie pe care să vă arăt cum funcţionează circuitul.

Era un sistem unic, bazat pe un termistor.

În esenţă, valoarea rezistenţei sale electrice se modifica la variaţiile de temperatură.

Mai precis, rezistenţa scădea odată cu creşterea temperaturii.

Am făcut şi spectrograma de masă a unui astfel de termistor, şi am comparat-o cu aceea a unui termistor YSI obişnuit.

Amândouă au carbon în ele, dar termistorul radiosondei are şi ceva argint, aur, platină şi iridium, şi încă două elemente pe care nu mi le amintesc.

Argintul era cam 10% din greutate.

Într-un termistor, acest fapt nu îi va mări acurateţea, ci va avea ca efect o curbă de reacţie foarte ciudată.

Dacă veţi citi cărţile lui Wilhelm Reich veţi vedea că el folosea senzori care conţineau aur şi argint.

Senzorul de umiditate este o placă din plastic cu margini de argint şi conductori care o traversează.

Aşa şi aşa.

Au realizat un amestec foarte straniu de substanţe chimice.

În cărţile de chimie nu veţi găsi aşa ceva.

Lucrul neobişnuit în ceea ce priveşte senzorul de umiditate este că, spre deosebire de alţi senzori pe care îi cunoaştem, rezistenţa acestora se măreşte pe măsură ce umiditatea creşte.

Pentru a concluziona, pot spune că miezul termistorului, adică senzorul de temperatură, acţionează ca o antenă receptoare pentru orgonul mort (D.Or.) Senzorul de umiditate însă, acţionează ca antenă de emisie pentru orgonul viu.

În concluzie, dispozitivul distruge orgonul mort şi generează orgon viu.

Membrii unor grupări ezoterice foloseau soluţii saline şi diferiţi electrozi pentru a detecta mai bine anumite câmpuri de energie subtilă.

Senzorul de presiune este ceea ce ei numesc "comutator barometric" sau "comutator ciclic cu senzor de presiune".

Presiunea se modifică atunci când radiosonda urcă în atmosferă, iar acul barometrului va acţiona un mic releu.

Aceasta va face ca senzorii de temperatură şi de umiditate să fie activaţi alternativ.

Voi căuta să vă explic cum funcţiona "modul de referinţă al transmiţătorului".

După ce aparatul se înalţă deasupra pământului, mai întâi măsoară cantitatea de Orgon Negativ (D.Or.) după care generează (emite) Orgon Pozitiv.

Acum să ne referim la emiţător.

Emiţătorul are o construcţie foarte interesantă.

E compus din două oscilatoare, unul care generează frecvenţa purtătoare de 403 MHz sau 1.680 MHz şi un al doilea oscilator de 7 MHz, care este cuplat la grila de control a primului.

Grila de control a celui de-al doilea oscilator, adică a oscilatorului de modulare, dispune de o reţea RC, având rolul de "relaxare".

În momentele în care oscilatorul funcţionează, se creează un câmp electric în jurul grilei.

Îmi cer din nou scuze că nu am o schiţă să vă arăt.

Eu nu mă aşteptam să discutăm despre asta, dar dacă tot a venit vorba...

Când condensatorul se încarcă cu o valoare negativă, oscilatorul se opreşte.

Reţeaua RC se va descărca, Iar voltajul va descreşte, la fel ca într-un tub cu neon.

Aşa că acest oscilator de 7 MHz va pulsa ciclic.

Cu cât rezistenţa va fi mai mică, cu atât oscilaţia va fi mai rapidă.

Caut să vă explic cât mai clar fără ajutorul schemelor.

E cineva care înţelege ce spun, care să aibă vreo pregătire tehnică?

Dar nu au cuplat oscilatorul de 7 MHz direct la grila oscilatorului undei purtătoare, ci la reţeaua RC, a cărei prim rezistor este legat în serie cu bobina.

Între capetele B+ si C+ ale bobinei, exista un condensator by-pass cuplat la masă, având rol de integrare.

Când oscilatorul de modulare, adică cel de-al doilea oscilator, intra în funcţiune, întrerupea funcţionarea oscilatorului principal, închizându-l.

Desigur, semnalul ETERIC este deja diferenţiat, adică dacă avem un semnal diferenţiat în această reţea integrată, se va vedea aceasta în etajul final al emiţătorului.

-Scuzaţi-mă, dar circuitul nu ar trebui să integreze şi oscilaţia de fază, adică, modulatorul nu era în fază cu oscilatorul primar?

Aceasta era intenţia, nu-i aşa?

Nu ştim exact ce intenţie avea la bază.

Fiind o reţea integrată, apare şi corelaţia de fază.

Depinde cum priveşti.

Ca tehnician vorbeşti de fază-contrafază, iar ca inginer, vorbeşti despre integrare-diferenţiere.

Sunt termeni tehnici cu care ne-am obişnuit.

Deci, diferenţa este că semnalul ETERIC sau hiperspaţial, energia orgonică, este deja diferenţiat.

Aşa este el.

La început este defazat cu 90 de grade.

Reţeaua de integrare îl aduce pe aceeaşi fază, cu ajutorul transmiţătorului.

Reţineţi că atunci când cei doi curenţi ai unui mod semisaturat sunt tăiaţi, aşa cum este atunci când funcţionează oscilatorul principal, se mai petrec şi alte lucruri în acel punct de potenţial zero.

Când tubul electronic este închis, semnalul ETERIC care se afla în el va fi împins afară prin antenă.

De asemenea, atunci când se trece de la saturaţie la închidere şi invers, se obţine o amplificare prin "spargerea" vacuumului, din punct de vedere al "spaţiului Dirac".

Aceste transmiţătoare folosesc doar 0,5 Waţi putere electrică CW-RF.

Puterea ETERICĂ însă, sau puterea nonreală, avea echivalentul a 250 Waţi.

Iată cât de eficiente erau aceste micuţe aparate!

-Puteţi descrie relaţia de bază dintre energia emanată de radiosonde şi energia ETERICĂ şi diferenţa de frecvenţă dintre cele două?

Frecvenţa ar trebui să fie un indicator al acestei relaţii de fază.

Să vedem. Care ar fi aceasta?

Ar trebui să fie o ecuaţie diferenţială terminală bazată pe frecvenţa de bază a oscilatorului principal.

Ar putea fi o tangentă.
Da, este o funcţie tangentă.
-Deci funcţionează ciclic.
Da. Asta ne spune că emite energie în impulsuri.
Când transmiţătorul emite energie electrică, el nu emite deloc energie ETERICĂ, dar când este închis, el emite o cantitate uriaşă de energie ETERICĂ; aceasta este funcţia tangentă.
A trebuit să mă gândesc puţin ca să vă răspund.
-Am o întrebare total diferită.
Cine răspundea de acest proiect, al dispozitivului pe bază de orgon?
Ce departament al Guvernului?
Acest departament era iniţial subordonat la United University şi Laboratoarele Naţionale Brookhaven, după care a trecut la Signal Cor, care făcea parte din Armata SUA.
Chiar şi proiectul de control climatic aparţinea tot de Signal Cor.
-Dacă vorbim despre întregul sistem, care este legătura între aceste lucruri şi ceea ce s-a petrecut în anii '40 şi apoi în anii '80?
Hai să teminăm întâi cu asta. Unde eram?
Întrebările îmi întrerup şirul gândurilor.
-Vorbeai despre dispozitivele orgonice.
Aşadar, Guvernul nu putea spune publicului că lucra la aparate de control climatic.
Acest fapt era secret.
Cum păstrau acest secret?
Foloseau ca paravan staţii de recepţie obişnuite.
Personalul era instruit să nu vorbească despre aceasta, iar în acte apăreau instrumente ce aveau legătură cu baloanele.
Ei afirmau că un astfel de aparat nu are decât câteva ore de viaţă.
După cum spuneam, nu am văzut nici o staţie de recepţie.
Probabil că nici nu le folosesc în cazul radiosondelor.
Probabil de aceea oamenilor nu le vine să creadă că ele există.
Avem de-a face aici cu latura meteorologică a Proiectului Montauk, cunoscut şi sub numele de Phoenix 2.
Proiectul Montauk este o combinaţie între descoperirile lui Wilhelm Reich şi Experimentul Philadelphia.
La început erau două proiecte separate în cadrul proiectului Phoenix 1.
Era, pe de o parte, proiectul invizibilităţii şi pe de altă parte, controlul climei al lui Wilhelm Reich, după care aceste două proiecte au fuzionat.
Spre finalul Proiectului Phoenix, se foloseau unele din conceptele lui Reich şi unele din schemele de modulare ale proiectului radiosondei.
Ştiu că sunteţi nedumeriţi.
Şi eu am aflat de curând că s-a urmărit cuplarea sa la echipamentul folosit pe vasul implicat în Experimentul Philadelphia.
Se descoperise că, făcând aceasta, aparatul putea fi folosit pentru controlul minţii.
Nu mă refer la vechiul proiect.
Ştiu că Guvernul ar prefera să nu vorbesc despre noul proiect.
Aş spune că era doar un stadiu al proiectului.
Acei idioţi vroiau să controleze minţile oamenilor.
Erau într-adevăr idioţi.
-Ce era Proiectul Montauk?
Era finalul Proiectului Phoenix 1.
Ce s-a întâmplat? Guvernul a aflat că Congresul SUA începuse să spună: "Ăştia se joacă de-a controlul minţii!" Congresul era împotrivă.
Din acest motiv au întrerupt proiectul.
Dar credeţi că a fost închis cu adevărat?

Bineînţeles că nu.
Cei care conduceau proiectul s-au dus la şefii armatei şi le-au spus: "Avem proiectul acesta care poate fi folosit să controlaţi mintea inamicilor, să-i faceţi să se predea.
Avem nevoie de un loc unde să continăum proiectul.
Trebuie să lucrăm sub acoperire." Bineînţeles că militarilor le-a plăcut idea.
Le-ar fi plăcut doar să apese pe un buton şi inamicii să-şi lase armele jos şi să se predea.
Aşa că le-au răspuns: "Bine, de acord, puteţi folosi vechea bază militară Montauk.
E inactivă iar unele din echipamentele de care aveţi nevoie sunt deja acolo, cum ar fi vechiul radar." Aşa că baza a fost închisă, iar echipamentele au fost scoase la licitaţie, în afară de radarul de fază.
Generatoarele şi alte componente auxiliare au fost aduse la Montauk.
Aşa a apărut Proiectul Phoenix 2.
Primii zece ani, din 1969 până în 1979 s-a lucrat la controlul minţii.
Au folosit radarul de fază pentru asta, modulându-l într-un anumit fel.
Au combinat ceea ce descoperise Wilhelm Reich cu ceea ce observaseră în cadrul Experimentului Philadelphia şi, de asemenea, în cadrul proiectului "Stealth".
Foloseau un fascicul de microunde de 406 MHz focalizat asupra unor sărmani subiecţi umani.
Modulau frecvenţa folosind un concept numit "funcţie amplidin", în care sunt mai multe frecvenţe modulate diferit.
În stadiul final se forma energia orgonică negativă (D.Or.).
Frecvenţa impulsului era între 10 si 750 Hz.
Durata impulsului putea varia între 10 şi 75 de microsecunde.
Frecvenţa era de 406 MHz, fiind generată de o funcţie de timp stabilă, a cărei referinţă era punctul zero temporal.
-Mai existau şi alte modulări?
Era o modulare de fază, cu frecvenţe care variau.
Asta am putut afla de la diferiţi oameni care au participat la acest proiect.
Să păstrăm întrebările tehnice pentru mai târziu, bine?
-Deci Phoenix 2 a început în 1969?
Da, cam în '69, '70, '71, pe acolo.
-Iar la controlul minţii se lucrase...
Din '48 până în '68!
În principal prima parte a proiectului de control al minţii avea misiunea de a lua o anumită persoană, aşa cum e Duncan şi a o plasa la aproximativ 125 m de antenă, pentru a vedea de ce e în stare radarul modificat.
Radarul avea o putere maximă de 500.000 de Waţi, iar antena avea un câştig de 30 dB (30 decibeli).
Asta înseamnă că la puterea maximă emitea cel puţin un GigaWatt (un miliard de Waţi).
Vă imaginaţi ce efect poate avea asupra unui om?
E uimitor că aceşti oameni încă mai trăiesc.
Dar au existat şi probleme.
Unele funcţii ale creierului au fost afectate şi s-au înregistrat unele distrugeri neurologice.
Toţi cei implicaţi direct au avut probleme cu plămânii din cauza căldurii generate.
Aparatul provoca astfel de distrugeri fizice persoanelor care erau supuse experimentului.
Şi credeţi-mă că au fost destul de multe astfel de persoane.
Doar puţini dintre ei mai trăiesc astăzi.
-Unde găseau voluntari pentru aceste experimente?

Luau oameni de pe stradă şi îi puneau în faţa fascicolului radar, spunând "Să vedem ce li se petrece!" Acestea erau nonsensurile pe care le făcea Guvernul.

-Cine conducea proiectul pe atunci?

Un anume domn Jack Pruett.

(Al): împreună cu dr. John von Neumann.

-Făcea parte din vreo agenţie guvernamentală?

Nu ştiu sigur din care.

Cineva a avut o idee grozavă, ca să se obţină aceleaşi rezultate fără ca oamenii să mai fie arşi.

Nu mai ştiu care dintre noi s-a gândit primul să se construiască un deflector mare în formă de "coajă de banană" Unda electromagnetică era deviată cu 280 de grade de pe direcţia subiectului.

Astfel sărmanii oameni au supravieţuit.

Cei care lucrau la proiect au descoperit, folosind aceste tehnologii, că pot obţine efecte profunde asupra minţii umane.

-Puteţi descrie unele din aceste efecte?

Cred că aceşti doi domni vi le pot descrie mult mai bine.

Într-adevăr, consider că este mai adecvat, odată ajunşi în acest punct, să abandonăm descrierile tehnice despre ceea ce înseamnă "controlul minţii" si să analizăm mai curând efectele pe care această acţiune le generează.

Cred că dl. Al Bielek şi dl.Duncan Cameron pot să vă spună mai multe în direcţia aceasta decât pot eu să o fac.

-Spuneţi-ne despre rolul pe care-l joacă controlul minţii în întregul proiect.

Acesta era scopul iniţial.

-Aproximativ câţi oameni au lucrat împreună la bază?

Vreo 30.

-Cine a autorizat utilizarea bazei?

Aviaţia Militară şi Marina Militară.

Da.

-Forţele Aeriene şi Marina au lucrat împreună?

Da, a fost un proiect comun.

-A fost folosit personal din Aviaţie sau din Marină?

Nici, nici.

-Care a fost metoda utilizată pentru muşamalizarea destinaţiei bazei?

Nu au avut nici una.

Pur şi simplu s-a folosit o bază părăsită.

-Fusese abandonată şi returnată la G.S.A., ca surplus, în 1970.

Prin 1969-70, când au închis toate sistemele radar SAGE.

Cu alte cuvinte, era o operaţiune inexistentă.

Nu era susţinută de către Guvern.

Nu primea fonduri federale.

Aşa că era o acoperire perfectă.

-Iar finanţarea?

Era în totalitate particulară.

-O companie privată?

Abia mai târziu banii au început să vină de la corporaţii.

Banii iniţiali au venit de la guvernul nazist, în 1944.

-Acesta era Phoenix 1?

Nu, era Phoenix 2 şi 3.

În 1944, un tren militar american transportând aur capturat de la nazişti în valoare de 10 miliarde de dolari, a fost dinamitat după ce intrase într-un tunel din Franţa.

de militari şi-au pierdut viaţa.

S-au facut investigaţii despre cum a fost posibil ca un tren american să fie atacat pe un teritoriu aliat.

G-ralul Patton, pe lângă îngrijorarea pierderii celor 51 de militari nu înţelegea unde dispăruse aurul, cele 10 miliarde de dolari.

Evaluarea aurului s-a făcut la preţul european de atunci de 0,8 $ pentru un gram şi nu 16 $, cum ar fi acum.

Aurul a apărut 10 ani mai târziu la Montauk, lucru care a fost verificat.

Aceşti bani au fost folosiţi pentru a finanţa proiectul timp de mai mulţi ani.

Valoarea aurului creştea cu timpul, ajungându-se la peste 100 de miliarde.

Au cheltuit foarte mult şi banii s-au terminat.

Atunci au apelat la ITT care i-a finanţat în continuare.

ITT era un concern deţinut de către un grup german cunoscut sub numele de "Krupp".

Era aceeaşi filieră nazistă.

Vorbind despre personal, mulţi dintre oamenii de ştiinţă, ca şi civilii care lucrau acolo, erau foşti nazişti, care fie veniseră în America după război, fie fuseseră aduşi înainte de război, ca dr. Herman Untermann si alţii.

Se poate spune că totul nu era decât un proiect civil, condus de nazişti sub supravegherea Guvernului SUA.

Cei de la CIA observau totul, la fel cum probabil făceau şi alte agenţii guvernamentale de informaţii.

Cei care lucrau efectiv în bază erau destul de puţini, între 30 şi 50 de oameni, iar finanţarea era în întregime privată.

Mult timp după ce totul se terminase, după 1983, senatorul Goldwater din Arizona a declanşat o investigaţie.

Nu s-a gasit nici o urmă a vreunei finanţări guvernamentale, nici bani, nici aparate, nimic.

Au rămas perplecşi, întrebându-se cum era posibil ca un proiect aşa amplu să fie finanţat fără implicarea guvernului?!

-Bănuiesc că senatorul ar da oricât să afle...

Da. El era colonel în Aviaţia Militară.

-...să afle cum pot lucra militari într-o bază dezactivată?

Pruett avea biroul lui în Pentagon.

Am aflat asta prin anumite relaţii.

El a fost directorul general al proiectelor Phoenix 2 şi 3.

De fapt erau doi directori.

Cel care se ocupa de aspectele metafizice ale proiectului era acest Pruett.

Cel care se ocupa de aspectele tehnice a fost iniţial dr. von Neumann, iar după ce el a plecat, i-a luat locul dr. Untermann din Germania.

Mai aveau şi un expert în electronică, dr. Mathew E. Zerrett, care a venit în America împreună cu Werhner von Braun în 1946.

Am studiat lucrările lui la Facultatea de Inginerie din New York.

Nu ştiam nimic despre legăturile lui sau despre trecutul lui şi nici despre faptul că venise din Germania.

Şi uite-l că apare aici...

Finanţarea privată a continuat până când s-au epuizat fondurile şi apoi a fost preluată de ITT.

Guvernul nu a cheltuit nici un dolar.

(Preston): Aurul furat a ajuns până prin anii '78 sau '79.

Unul din motivele pentru care banii s-au terminat a fost că nu era o singură bază, ci cam 25 de astfel de baze.

Toate integrate în acelaşi program.

Funcţionau în paralel, dar au fost închise treptat.

Din informaţiile pe care le avem ştim că, spre final rămăseseră doar 3 baze operaţionale, legate între ele prin satelit.

Le-au închis destul de târziu.

-Când au mai fost ele funcţionale şi când le-au închis pe toate?

Ultima a fost închisă pe 12 august 1983, şi aceasta a fost baza de la Montauk.

Le închiseseră şi pe celelalte două şi apoi au dezactivat şi satelitul.
Au închis Montauk la urmă deoarece acesta era centrul operaţional, De acolo erau coordonate toate celelalte baze.
Corect. Montauk era punctul-cheie.
-Şi celelalte s-au închis automat? S-a pus întrebarea "Ce s-a petrecut cu experimentele asupra minţii?".
O să caut să răspund la această întrebare.
Să vedem, din ceea ce îmi amintesc, pentru că eu şi Duncan am făcut parte din acel program.
-Aţi făcut parte ca ofiţer sau ca civil? Ca civil.
-Un civil care era folosit?
Da, bine spus, am fost în mod clar folosit.
-Ai fost supus acestor tehnici de control al minţii?
Am participat la program, dar nu la cel de control al minţii.
Iniţial m-au vrut datorită capacităţilor mele psihice paranormale.
Nu mă puteau supune direct radiaţiilor.
pentru că riscau să mă distrugă şi asta nu le convenea pentru că investiseră o avere pentru antrenarea mea.
M-au folosit la secţiunea din program care presupunea îndoctrinarea tinerilor recruţi.
După o primă încercare de îndoctrinare, care a fost un dezastru total, le-am spus: "Nu mai particip la acest program, indiferent ce o să spuneţi sau o să faceţi!".
Ei mi-au răspuns "Ba da, o să participi!", iar eu am adăugat "O nu, nu o s-o fac!".
Aşa că m-au pus în faţa acestui "tun mental", a acestei radiaţii, care m-a afectat într-o oarecare măsură.
Apoi cineva a spus "Închideţi aparatul căci nu va ceda!".
Am fost afectat, dar nu foarte grav.
Duncan a fost mult mai afectat, dar din alte motive.
Însă în alte cazuri efectele au fost complet dezastruoase.
Au ars creierul unora, iar alţii au căzut pur şi simplu morţi.
Nici unul din noi nu am fost în aceste categorii, dar au fost alţi recruţi, tineri luaţi de pe stradă, cu vârste între 12 şi 16 ani.
-Au fost mulţi copii care au dispărut astfel!
Da, credem că au fost cam 10.000 la baza din Montauk.
Numărul total la cele 25 de baze cred că a fost cam de 250.000 Ce vroiau exact să facă cu aceşti copii, nu am aflat niciodată.
Vroiau să îi programeze pentru ceva dar nu am aflat niciodată pentru ce.
În cele din urmă dispăreau din bază şi nu îi mai vedeam niciodată.
Erau supuşi iniţial unei forme de programare care apoi s-a schimbat într-una mai umană, mai rapidă şi mai puţin dură, folosind echipamente electronice.
Primele tehnici erau mai brutale, mai puţin sofisticate.
După ce au început să folosească computere şi echipamente electronice împreună cu tehnicile lui Reich, totul a devenit mai rapid şi fără acele efecte secundare.
Nu ştim ce s-a petrecut cu recruţii, dacă au fost duşi înapoi de unde fuseseră luaţi sau în altă parte.
-Cunoaşteţi numele, identitatea sau unde se află în prezent vreunul din tinerii recruţi?
Am întâlnit câţiva din ei în ultimii 3 ani de când am devenit conştient de acest program şi de faptul că am luat şi eu parte la el.
E un sentiment special, ceva de care îţi dai seama.
Dacă eşti suficient de sensibil, astfel încât să percepi aurele umane, poţi detecta pe cineva care a trecut prin proiectul Montauk de la 8 km distanţă.
Aurele lor sunt foarte distincte fiind modificate în mod specific.
Îţi dai seama imediat ce îi vezi şi eu am văzut destul de mulţi; peste 12.

Cei mai mulţi în zona Long Island şi New York.
-Von Neumann era oficial declarat mort?
Da, oficial era mort, dar de fapt era chiar foarte viu!
A condus întregul program până în 1983 şi chiar după aceea.
Nu ştiu toată povestea pentru că a avut nişte probleme cu Guvernul.
A avut două probleme; a suferit o scindare de personalitate prin 1977, nu ştiu dacă din cauza stress-ului sau a experimentului, dar a părăsit funcţia de director.
Nu se simţea potrivit, dar Guvernul nu l-a lăsat în pace.
Nu i-au dat voie să plece.
Spuneau că trebuie să ramână consultant, ceea ce îi convenea.
Mai erau şi alte motive pentru care el trebuia să fie acolo, motive legate de Experimentul Philadelphia.
Deci a rămas ca şi consultant.
În final, le-a spus că atunci când programul se va încheia, nu va mai lucra niciodată cu Guvernul.
Le-a spus: "Am terminat cu voi!
Nu vreau să mai fac parte din nici o operaţiune a guvernului!".
Apoi s-a retras la mica sa fermă şi a dus o viaţă relativ liniştită pentru o vreme, până când a fost din nou hărţuit, în ultimul an.
E o altă parte a poveştii Montauk.
-A trăit sub un alt nume?
A avut chiar mai multe identităţi.
-Oficial când a murit?
e anul oficial al morţii sale.
-Ce s-a petrecut cu Jack Pruett şi cu Untermann?
El a fost acolo până în 1983 după care a lucrat pentru diferite corporaţii, iar apoi a dispărut.
Totuşi Untermann a mai fost văzut şi după aceea.
Doar de vreo două ori, atât.
A dispărut.
Untermann a fugit în munţi.
Mulţi dintre ei au fugit în munţi.
Să continuăm cu descrierea Proiectului Phoenix. -Mai am o întrebare despre Montauk.
Subiecţilor li s-au dat şi substanţe psihedelice ca LSD sau ciuperci halucinogene?
Nu ştiu. Nu cred. Intuiţia îmi spune că nu.
Foloseau alte substanţe.
Era, de pildă un drog pe care ei îl foloseau împreună cu programarea Reich pentru a-i face mai receptivi.
-Cunoaşteţi numele acestei substanţe?
Nu.
-Puteţi descrie efectele ei?
Efectele erau foarte... afrodisiace!
Te făceau foarte activ sexual.
Şi foarte euforic în acelaşi timp.
-Care era scopul în a fi euforic?
Credem că pentru a.....
*****<<<<< aici s-a tăiat din film >>>>>*****
- "Scaunul psihic" este de origine extraterestră?
Nu ştim sigur, dar tehnologia de bază era de la extratereştri.
-Adică prototipul?
Da, prototipul a venit de la extratereştri.
-A fost cumva ca un schimb?
Posibil. Nu ştim.
-Mai am încă o întrebare despre ce ai descris mai devreme.

E posibil ca aceste răpiri de adolescenţi să aibă drept cauză experienţele pentru controlul minţii?

Da, e posibil.

Nu în toate cazurile, dar în unele din ele cu siguranţă.

Au primit acest "scaun psihic" de la extratereştri.

Cel care l-a adus era un asociat de-al nostru care lucra acolo, ocupându-se de bani.

El a cumpărat "scaunul" de la cineva.

Nu ştim încă de la cine.

Aşa că în cele din urmă au luat "scaunul psihic" şi au facut o nouă interfaţă a computerului pentru a stoca codurile digitale şi o alta pentru emiţător.

Au obţinut în cele din urmă un amplificator mental.

Una din principalele responsabilităţi ale lui Duncan şi pentru care a fost ales, era acest echipament.

Trecuse printr-o pregatire psihică intensivă pentru a sta pe acel scaun şi a genera anumite forme-gând.

Ideea era că puteau transmite foarte bine semnalul digital.

Puteau controla persoana care era într-o stare orgastică, dar aveau nevoie de o conştiinţă umană care să genereze forma gând şi detaliile a ceea ce trebuia materializat.

-Din scaun?

Da, din scaun.

În timp ce Duncan era în transă, puneau în mintea lui ce vroiau ca el să mentalizeze, ce să vizualizeze.

Scaunul recepţiona aceste date şi le focaliza asupra ţintei individuale.

Aceste gânduri erau canalizate de la transmiţător la acel individ.

Vă întrebaţi oare dacă funcţiona sau nu?

Funcţiona chiar foarte bine!

Extrem de bine!

Dar apoi i-au gasit şi o altă aplicaţie.

Au facut un anume experiment într-o marţi, la ora 4 dimineaţa.

Efectele au apărut abia peste doua săptămâni.

Ce au descoperit?

Că nu stabilizaseră câmpul temporal al persoanei respective.

Si ce a rezultat?

A rezultat o maşină a timpului.

Urmatoarea idee stralucită pe care au avut-o a fost "Bine, acum să-i spunem lui Duncan să se gândească la un vortex temporal între anii 1981 şi 1947." Şi ce s-a petrecut?

Au obţinut un tunel temporal între aceste două date, prin care se putea trece.

Grozav!

-Duncan sau altcineva trebuia să fie foarte bun, foarte puternic, ca să poată vizualiza, nu?

Duncan e foarte bun la vizualizări.

Să nu intrăm acum în amănunte.

-Vorbeai despre asta, de aceea am întrebat.

Noţiunea de "vizualizare" este explicată în orice dicţionar.

Vorbeam deci despre ce făcuseră atunci.

Deci au descoperit călătoria în timp.

Bun!

Au mai descoperit că înregistrând un experiment şi apoi introducând înregistrarea în calculator, fenomenul se repetă identic!

Acum aveau o înregistrare cu care deschideau vortexul temporal.

Au început să meargă înainte şi înapoi în timp.

Obţinuseră chiar maşina timpului.

Aceasta era ultima fază a Proiectului Phoenix.

-Puteau în esenţă să controleze factorul timp şi să meargă unde vroiau?
Da, aşa cum s-a petrecut cu aceşti oameni.
Nu mergeau singuri, trebuiau să fie cel puţin 5 rezerve.
-Aceasta a fost faza a doua?
Nu, aceasta a fost faza a treia, maşina timpului.
-Când se petrecea asta?
Prin '79 - '80.
-Atunci a fost complet operaţională?
Da, se putea trece prin vortexul temporal.
Puteai intra în 1981 şi să ieşi în 1947.
-Cine făcea asta, Cameron?
Oricine.
-Explicaţi-ne cum funcţiona!
În primul rând, emiţătorul era atât de puternic, putând modifica energiile spaţio-temporale.
Avea mai mult decât suficientă putere pentru a face asta.
Duncan a descoperit cum să creeze mental funcţiile vortexului temporal pe care ei nu reuşiseră să le genereze matematic sau electronic.
Duncan făcea asta mental,a ştiut instinctiv, e un tip cu o foarte bună intuiţie.
-Acum se poate sintetiza procesul pe cale matematică şi electronică?
Nu este nevoie, pentru că au înregistrările.
De asemenea, puneau subiectul din scaun să mentalizeze o creatură şi acea creatură se materializa.
Sau, subiectul se gândea la o maşină care mergea pe drum şi o mentaliza oprindu-se.
Şi maşina se oprea.
Orice activitate înceta la bordul ei.
Sau, subiectul vizualiza un peşte în apă schimbându-şi direcţia şi peştele făcea exact asta.
Au pus operatori să mentalizeze că animalele din împrejurimile Montauk-ului se adună în oraş.
Şi aşa s-a petrecut.
Dacă-i întrebaţi pe cei maturi din Montauk, veţi afla că atunci cînd erau copii au auzit zgomote ca ale unor animale mari în pădurile de lângă Montauk.
Iată ce putea face mintea unui om, ajutată de acest uriaş amplificator mental.
Aproape că aveau puterea de a crea.
Aproape au creat o fiinţă.
Probabil au şi făcut-o!
Problema era că acea fiinţă exista doar atât cât funcţiona emiţătorul.
Întorceai întrerupătorul fiinţa încremenea şi dispărea apoi în hiperspaţiu.
Atât de puternic era acel sistem.
Vorbim de Giga-Waţi (miliarde de waţi) electrici, dar puterea lui ETERICĂ era de mai mulţi Terra-Waţi (mii de miliarde de waţi).
Sunt valori astronomice.
Foloseau mai multe modulatoare şi amplificatoare conectate în cascadă.
Toate funcţiile "punctului zero temporal" erau controlate de aşa numita "funcţie amplidin".
Atunci când se atingea o putere electrică de ieşire de 0,5 Giga-Waţi (500 de milioane de Waţi), puterea ETERICĂ era deja imensă.
Era extraordinar de puternic.
Era nevoie de două generatoare gigantice de electricitate de câte un Mega-Watt (un milion de Waţi) fiecare pentru a-l alimenta.
Deci pompau 2 MegaWaţi în această clădire ale cărei fotografii vi le-am arătat.
E o putere astronomică.
Cred că nici nu puteţi să realizaţi dimensiunea reală a acestei puteri!

Deci, dacă persoana din scaun vizualiza un salt în timp, vortexul temporal se forma instantaneu.

-Scuzaţi-mă, aveţi idee dacă armata foloseşte aplicaţii ale acestor experimente?

Cu miile.

S-a acţionat şi asupra ruşilor?

Cine ştie? Erau mai multe grupuri care lucrau la acest proiect.

-Spuneaţi că oamenii puteau trece prin acel tunel al timpului.

-Aţi fost vreodată acolo?

Fără comentarii.

-Cunoaşteţi oameni care au fost?

O, da!

-Ne puteţi descrie cum este?

Al...

Da, pot.

Am făcut-o de mai multe ori şi pot spune că senzaţia este cam stranie.

-Mai întâi, cum se formează?

Ce vezi înainte să se formeze?

Înainte să se formeze nu vezi nimic, doar clădirea, zona în care eşti.

-Eşti pe un scaun sau în spaţiu deschis?

Nu.

Ceea ce au făcut până la urmă a fost să înregistreze ceea ce Duncan sau ceilalţi generau acolo.

-O.K.

Astfel că puteau să genereze fenomenul fie în interiorul bazei, sub pământ, fie afară, din orice punct pe care îl alegeau ca origine, ajungând în acelaşi punct terminus.

-Unde adică?

Punctul terminus era acolo unde îl alegeau ei.

-Ce se întâmpla dacă erai la volanul unei maşini?

Maşina trecea şi ea dincolo.

Dacă maşina se afla şi ea la intrarea în vortexul temporal, da.

Putea să intre şi să ajungă la capătul celălalt, poate cu 100.000 de ani în trecut sau în viitor.

Orice intra în tunel ieşea pe partea cealaltă.

-Maşina te putea transporta şi în spaţiu, puteai merge în altă parte din univers?

Sigur că da.

Am lucrat la o modelare computerizată bazată pe calcule deduse din funcţionarea radiosondei şi am concluzionat că vortexul putea să aibă cam 8 km în diametru.

Putea exista o deschidere maximă de 8 km, dar era reglabilă.

-Ce simţeai Al? Continuă.

E ca şi cum te-ai uita prin capătul unui tunel spiralat, luminat pe toată lungimea.

La început mergi singur spre interior, dar apoi începi să fii aspirat în el.

Nu mergi pe toată lungimea lui, ci eşti propulsat oarecum prin el.

La început intri în el mergând, apoi eşti propulsat prin el ca şi cum o forţă te-ar trage şi ieşi apoi la celălalt capăt, oriunde ar fi acesta.

Poţi fi departe în viitor sau în trecut, poţi fi foarte aproape sau poţi fi în alt loc fizic decât cel de unde ai plecat.

Erai trimis în punctul din timp şi spaţiu la care era reglat emiţătorul.

Reţine ceea ce am spus, adică spaţiu şi timp, pentru că puteai fi oriunde în univers.

-În viitor sau în trecut?

În orice direcţie.

-Erai în mod fizic acolo?

Puteai interacţiona cu ce era acolo?
Da.
Puteai aduce cu tine înapoi diverse lucruri?
De exemplu, daca te proiectai pe o alta planetă puteai aduce ceva de acolo?
Bineînţeles că puteai.
Dacă puteai trăi pe acea planetă.
Nu pot spune cu certitudine, dar probabil că da.
-Aţi adus personal ceva din alt timp, fie el trecut sau viitor?
Da.
-Era de origine terestră?
Da, în acest caz era de origine terestră.
Era o revistă "Life" din 1983 pe care am dus-o în 1943, dar asta face parte din povestea cu Experimentul Philadelphia.
Această poveste a continuat cu Proiectul Phoenix.
Să continuăm cu descrierea vortexului temporal.
Era un tunel spiralat, ca un şurub.
Pereţii erau fluizi şi solizi în acelaşi timp.
Nu era un material solid, ca o stâncă sau ceva de genul acesta.
Era o structură preponderent fluidă.
Coborai în ea şi erai propulsat prin tunel.
Acesta nu era drept ci era spiralat.
Şi nici nu mergea în linie dreaptă, avea curburi stranii pe care nu ni le puteam explica.
Dar ieşeai la capătul celălalt exact acolo unde trebuia să te întâlneşti cu cineva sau să faci ceva.
-Aveai o anumită misiune în aceste deplasări în timp?
Da, şi apoi te întorceai.
Când terminai ceea ce trebuia să faci, tunelul se redeschidea pentru tine şi mergeai în direcţia inversă; intrai în el şi ajungeai de unde ai plecat.
-Exact invers faţă de cum ajunseseşi acolo?
-Dacă cineva oprea generatoarele mai puteai să te întorci?
Nu, erai blocat acolo.
Nu te mai întorceai.
-Au existat şi oameni care s-au pierdut?
Am auzit că da.
-Este cineva care să fi trecut prin această "programare a minţii"?
E posibil, dar noi nu-i cunoaştem pe toţi oamenii aceia, pe tinerii care erau programaţi.
Nu ştim ce voiau să facă cu ei.
Avem doar o idee pe care ne-am format-o doar în ultimele săptămâni şi care e incompletă.
A rămas un mister pentru noi care era scopul programării acestor adolescenţi deci, ce vroiau să facă cu ei.
Erau vreo 10.000 acolo şi alţii în alte baze asemănătoare.
Trebuia să fie un scop.
-Spuneai că au fost şi victime.
Asta înseamnă că dacă sistemul era oprit, omul se dezintegra pe loc sau rămânea doar blocat în acel timp?
Depinde ce se petrecea mai întâi.
Dacă ajungeau la punctul terminus al tunelului şi ieşeau cu bine iar dacă tunelul se întrerupea şi nu reuşeau să îl relocalizeze în timp, acel om era viu, dar abandonat în acel timp şi loc.
Dacă tunelul se dezintegra în timp ce erau în el, se dezintegrau şi ei.
-Puteau fi abandonaţi în timp, şi aici deja apare o problema filosofică.
Puteau să se înfurie şi să facă ceva rău care să afecteze viitorul?
Depinde unde erau abandonaţi.

Oamenii nu erau abandonaţi intenţionat.
Problema survenea dacă emiţătorul cădea în timpul misiunii.
Atunci erai rătăcit.
Deci puteai să te rătăceşti, dar să rămâi intact, sau puteai să te rătăceşti şi corpul tău fizic să fie dezintegrat la nivel de atomi, şi atunci erai într-adevăr pierdut.
-Problema filosofică este dacă mergând în trecut, poţi schimba viitorul?
Sigur că poţi.
S-a şi făcut aşa ceva.
De aceea noi suntem chiar acum într-o buclă temporală.
Între ceea ce, la Montauk, s-a penetrat spre trecut şi ceea ce s-a penetrat spre viitor, este acum fixat.
Se repetă mereu.
-Fixat?
Da, fixat.
Trebuie să fie fixat.
-Chiar dacă mergi în viitor?
Da, şi în viitor şi în trecut.
Unul din primele lucruri pe care le-au făcut după ce recruţii au trecut primele teste ca să vadă dacă sunt potriviţi pentru misiuni temporale, nu ştiu din ce motiv dar îmi amintesc că unul din lucrurile pe care le făceau era să trimită fiecare recrut în viitor, cam prin anul 6038, întotdeauna în acelaşi punct.
Era undeva în mijlocul unui oraş pustiu, într-o piaţă unde era în picioare o statuie de aur masiv.
Le cereau să o privească şi când se întorceau îi întrebau ce au văzut.
Interpretau apoi ce văzuse fiecare, nu ştiu sigur în ce scop.
E un exemplu de misiune.
Nu ştiu nici dacă se aşteptau să primească răspunsuri diferite de la fiecare.
-Erau echipaţi cu costume de protecţie?
Nu, purtau haine obişnuite.
Mergeau într-un mediu propice.
Da.
-Când mergeau în viitor trebuiau să ia în considerare şi riscurile.
Mai întâi se asigurau, privind în viitor prin vortex şi abia apoi trimiteau oamenii.
Puteau să ia mostre de aer sau orice altceva.
-Existau mai multe "viitoruri" posibile unde să se poată merge?
Nu, pentru că atunci când realizezi prima conexiune cu viitorul, el se fixează.
Totul este fix din prezent până în acel moment.
-Vreau să întreb de fapt, dacă există mai multe variante de viitor posibile unde ai putea merge?
La prima proiecţie da, există mai multe variante diferite.
Dar odată ce s-a făcut prima proiecţie în viitor, din acel punct şi până în prezent...
Să zicem că pornim din '83 spre viitor.
Din acel viitor şi până înapoi în '83 acea variantă devine fixă.
-Chiar dacă apoi ei opresc aparatul?
Da, oprirea aparatului nu influenţează faptul că o persoană a fost acolo şi s-a întors.
-Sună ca şi cum nu ai putea schimba prezentul trimiţând pe cineva în trecut.
-Deci nu poţi modifica prezentul trimiţând pe cineva în trecut.
Ba da, poţi.
Poţi schimba prezentul şi trimiţând pe cineva în viitor.
-Cum schimbi prezentul dacă trimiţi pe cineva în viitor?
În anumite condiţii, se poate.
E vorba despre o buclă temporală. -Duncan, tu ai călătorit în viitor?
Da. Şi eu am văzut calul despre care a vorbit Al.
Este o statuie din aur reprezentând un cal fără călăreţ.

Oraşul părea abandonat.
Ambianţa acolo e ca într-o stare de vis.
Este foarte stranie.
Şi aproape nu exista nici abilitatea de a te deplasa, era o stare de imobilitate, aproape de încremenire.
-Nu era nimic scris pe statuie?
-Ştii locul unde era oraşul?
Nu aş putea spune.
-Vrei să mai faci şi alte declaraţii despre viitor, care ar putea fi interesante pentru cei care ne urmăresc acum?
Doar faptul că atunci când o acţiune se realizează în viitor, acolo va produce anumite efecte, care vor reverbera înapoi în timp, până în punctul iniţial de referinţă.
Asta este natura procesului.
Aşa cum a zis şi Preston, odată ce ai două puncte de referinţă, fie în trecut sau în viitor, apare o "buclă".
Asta nu înseamnă neapărat că acest punct particular din viitor nu poate fi schimbat.
Totul este posibil şi nimic nu este posibil, în acelaşi timp.
-Dacă s-au produs modificări în viitor, nu prea mai poţi să faci nimic, nu-i aşa ?
Da, e corect.
-Ar putea fi doar o proiecţie mentală sau orice altceva, dar să nu fie viitorul obiectiv?
Să vă răspund la această întrebare.
Depinde de setul de funcţii al realităţii alese.
Adică, dacă va fi real, sau nemanifestat, sau suprarealist depinde de asemenea de funcţia şi de axa de timp aleasă, deoarece există multe axe de timp şi multe realităţi paralele.
Depinde unde mergi şi unde fixezi punctul de referinţă, asta determină ce efect va avea asupra prezentului.
Adică aici şi acum, asupra mea şi a ta direct.
O acţiune realizată într-un punct de referinţă influenţează realitatea prezentă manifestată, dar acest efect nu este chiar atât de puternic, ci se limitează la o rază de vreo 20 de ani, dar în cadrul aceluiaşi spaţiu de manifestare a aceleaşi dimensiuni şi pe aceeaşi axă temporală cu acţiunea care a fost astfel "creată".
-Bine, să spunem că un operator psihic poziţionează un vortex în viitor şi apoi se închide vortexul.
Dacă apoi, un alt operator psihic amplasează un alt vortex în viitor, va fi acelaşi viitor, sau unul diferit ?
Va merge acolo unde a fost programată funcţia de transport.
-Deci trebuie să existe oameni care controlează asta foarte exact în toate detaliile.
Cu siguranţă că da.
-Deci va merge într-o locaţie diferită în timp, dar o să fie pe aceeaşi axă temporală, şi în aceeaşi realitate, ca vortexul primului operator psihic?
Dacă destinaţia vortexului 2 este înaintea destinaţiei vortexului 1 şi dacă ei călătoresc în viitor atunci, da, o să fie.
De fapt, Guvernul a folosit asta, cu maşina timpului care exista încă de la Montauk 1.
-Bine, dar după asta putem să ne întoarcem în timp şi să modificăm trecutul astfel încât să modificăm prezentul şi astfel viitorul să fie diferit?
Asta s-a făcut deja.
Pentru că bucla s-a închis.
Toată lumea ştie automat ce trebuie să facă.
-Totul este fixat odată ce ai plecat în viitor ?
Da. Aşa este.
-Deci să nu ne îngrijorăm că s-ar putea modifica prezentul?

Nu, nu poate fi modificat acum.
-Fiindcă deja am călătorit în viitor trecând prin prezent?
Şi prin trecut.
Să spunem ca aici e anul 1983 şi aici este anul 1, aici este anul 2000 şi tu mergi din 1983 până în anul 1 şi din 1983 până în 2000.
Oriunde între 2000 şi anul 1, totul se repetă.
Asta înseamnă că orice ar face oamenii acolo, asta vor face pentru totdeauna.
Suntem în această buclă computerizată chiar şi acum.
-Care este punctul cel mai înaintat în timp, unde să fi călătorit cineva, după câte ştii?
Anul 10.000 -Asta înseamnă mult, până în 10.000 -Poţi descrie sau ai vreo mărturie a cuiva pe care să-l cunoşti, şi care să fi călătorit aşa departe în viitor ?
Nimeni nu a ajuns aşa departe în viitor, şi să aibă un contact palpabil, sau o situaţie reală de viaţă în planul fizic.
Deci nu ştim cum este.
Duncan vorbea de o stare ca "de vis" unde cu greu pot fi întâlniţi alţi oameni.
-Bine, dar cât de departe în viitor s-a mers astfel încât să se întâlnească oameni pe Pământ?
Oricând până în anul 10.000.
-Şi tot aţi întâlnit oameni?
-Nu, eu nu mă refer la acele stări ca de vis, ci cât de departe poţi să mergi şi să ajungi la un viitor tangibil unde poţi interacţiona cu cei de-acolo la modul real, palpabil?
Sau nu se poate asta?
Noi am găsit un viitor palpabil doar până în anul 2012.
, 2013 sau 2014, cam pe-acolo.
-Este posibil ca realitatea să se modifice fundamental atunci?
Se poate vedea ceva?
Ceva se va produce.
Există ceva ca un zid foarte abrupt acolo. Dar nu se găseşte nimic pe partea cealaltă.
Va fi un soi de "salt".
-Profeţiile spun că Pământul se va modifica atunci.
Curios, nu-i aşa?
-În timpul călătoriilor tale temporale, Cameron, ai aflat vreodată ceva care să fie valabil doar pentru tine şi nu aşa mult pentru ceilalţi ?
Bine, aici trebuie să ţinem seama de inteligenţa de care dispuneam la timpul respectiv.
Acum pot să vorbesc aici despre toate astea în cunoştinţă de cauză, dar atunci când au avut loc experimentele la Montauk, Eu nu eram foarte mult "eu însumi", fiind în postura de a controla alţi oameni, funcţii, echipamente.
-Vrei să spui de fapt că tu erai controlat?
Îmi cer scuze, da, aşa e corect.
Eram controlat, aşa trebuia să spun.
Aşa că am investigat doar ce doreau ei.
Da, în principal aşa a fost.
-Ai fost privat de somn şi mâncare, sau altceva de genul ăsta ca să te facă mai "cooperant"?
Dacă m-au umilit, asta e întrebarea ta?
Nu, procedeele pe care le-au folosit erau elementare.
-Cât timp puteai să rămâi într-o perioadă de timp?
Ore, minute, secunde?
Scuză-mă, nu înţeleg întrebarea.
-Dacă erai transportat în timp, în trecut sau în viitor, cât timp puteai să rămâi acolo?
Cât timp rămânea vortexul deschis?

Atât cât lăsau emiţătorul să meargă.
-Ce vreau să ştiu este cât timp, în medie, putea cineva să rămâna în viitor?
Secunde, minute, ore, zile?
Nu pot răspunde, fiindcă întrebarea nu poate avea un răspuns.
-Care era percepţia ta asupra timpului?
Nu exista o astfel de percepţie a timpului în intervalul respectiv.
-Deci nu au existat situaţii în care să-ţi spună că dispuneai doar de o oră ca să faci ceva anume, sau că trebuia să fii înapoi într-o oră.
Asta înseamnă că atunci când te întorceai înapoi în timpul prezent, pentru ei apărea ca şi cum plecai şi te întorceai imediat?
Da.
-Asta înseamnă de fapt, că plecai şi te întorceai instantaneu, indiferent cât timp rămâneai pe undeva.
Da, e adevărat.
Au existat şi mici erori şi puteai să te întorci cu o oră mai târziu, dar erorile astea nu erau intenţionate.
În esenţă, atunci când eşti proiectat în ceea ce Preston şi Al numesc "hiperspaţiu", nu există o astfel de percepţie a timpului.
Teoretic, poţi chiar să te întorci înainte de momentul începutului.
Când te întorci înaintea momentului începutului, nimeni nu-şi mai aminteşte nimic.
Asta se poate produce şi chiar s-a produs.
Aşa se pot şterge informaţii din memoria cuiva.
-Adică, făceau asta intenţionat ?
Da, te puneau să faci munca respectivă si apoi te aduceau cu o miime de secundă înainte de momentul în care ai început.
Acest punct devine izolat de restul buclei.
Este în afara ei.
Poţi chiar să afectezi înregistările Akasha-ice ale momentului respectiv.
-Care a fost cea mai scurtă perioadă de timp în care cineva a călătorit în viitor, după câte ştii?
Te poţi percepe pe tine însuţi ieşind afară din interiorul vortexului?
Întreabă-l pe Preston.
El are mai multe informaţii despre asta, nu vreau să mă eschivez de la a răspunde.
-Ştiu că Preston deţine multe informaţii generale, iar tu ai informaţii mai precise.
Spuneţi-ne deci, perioada de timp cea mai scurtă?
Spre exemplu, poţi să te proiectezi doar cu câteva secunde în viitor?
Ai putea să te proiectezi în viitor, spre exemplu, peste 20 de secunde, sau peste un minut sau trei minute şi să te întâlneşti cu tine însuţi?
Bine, ce vrea să spună este dacă poţi să te proiectezi cu două ore în viitor şi să te întâlneşti cu tine însuţi aşa cum vei fi peste două ore.
Ei bine, da, poţi, dar este foarte periculos.
-S-a făcut aşa ceva?
Nu, nu s-a făcut cu succes.
Pentru că felul în care tunelul funcţiona făcea ca o persoană, care intra printr-un capăt să fie "defazată" în raport cu ea însăşi, când ieşea prin celălalt capăt.
Dacă se întâlnea atunci cu ea însăşi, cam ieşeau scântei.
-Cum, se anihilau reciproc?
E adevărat, dar nu exact aşa.
Bine, ca să confirm ceea ce spune Preston teoretic, totul s-a petrecut şi în realitate.
-Chiar?
Sigur că da.
În cadrul unui test de procedură.

Şi respectivul n-a supravieţuit.
Literalmente s-a dezintegrat.
În felul acesta au descoperit că emiţătorul făcea inversia de fază.
Adevărul este că nu s-a elucidat ce este această inversare a fazei.
Nu este o defazare obişnuită.
-Cameron, dacă mergi în viitor, poţi fi în pericol datorită unei situaţii neaşteptate?
Te-ai confruntat vreodată cu aşa ceva, cu o situaţie de viaţă şi de moarte exact în momentul în care erai transportat?
Pe fundamentul metafizic şi teoretic în care am fost educat, când călătoreşti prin spaţiu şi timp, e necesar să priveşti cu atenţie în jur şi să vezi ce se petrece, nu doar drept înainte, ca având ochelari de cal.
Pentru că atunci au loc tot felul de încălcări şi violări ale legilor Naturii.
De fapt, încalci toate regulile.
-Chiar aşa?
Sigur că da.
Plus Legile metafizice.
Totuşi, ca să răspund la întrebarea anterioară, am trecut pe lângă mine însumi, privindu-mă, dar n-am stabilit nici un contact.
Pur şi simplu, asta nu se face.
-Ţi-au dat vreodată ceva cu care să te aperi, dacă era o situaţie de viaţă şi de moarte?
Exploratorii junglelor purtau arme cu ei, şi dacă pleci într-o misiune, porţi de asemenea armă.
-Dacă mergi în viitor şi întâlneşti ceva care te pune în pericol, atunci ce faci fără o armă sau ceva asemănător?
-Ai purtat aşa ceva?
(Preston): Cred că pot să răspund eu.
(Duncan): Nu am nici o informaţie despre acesta.
(Preston): Pot să răspund eu.
În primul rând, ei puteau dirija vortexul astfel încât putea să "îi urmărească" pe cei aflaţi în misiune şi să vadă foarte bine ce se petrece cu ei în viitor.
Asta-mi amintesc foarte bine, scuzaţi-mă, de fapt asta am ştiu că s-a petrecut.
Puteau urmări persoana respectivă, fie că se afla în viitor sau în trecut.
Dacă ceva periculos se petrecea ei o aduceau înapoi automat, pur şi simplu. Exista un punct de comandă al misiunii unde un grup de oameni vegheau ce se petrece Ei puteau vorbi cu cei plecaţi în misiune, iar aceştia puteau răspunde, la rândul lor.
Lucrurile erau aranjate astfel încât cei de la comandă spuneau ceva în microfon şi cel din misiune îi auzea pe ei.
Iar noi îl auzeam pe el într-un difuzor în punctul de comandă.
Aveau un întreg sistem de monitorizare pus la punct şi operaţional.
Aveau de asemenea capacitatea de a deplasa vortexul până în apropierea cuiva şi să-l "aspire" înapoi fără ca respectivul să facă nici un pas.
Deci deplasau vortexul până la el!
Dacă el era pe cale de a se confrunta cu ceva periculos, el era "aspirat" înapoi şi astfel ieşea cu bine.
-Scuzaţi-mă dacă schimb subiectul, dar primul vortex a avut ca destinaţie Philadelphia 1942-43?
Da, e adevărat.
-Vei vorbi despre asta mai târziu ?
-Da, o să vorbim despre asta mai încolo îndată ce mai lămurim unele lucruri.
-În prima conferinţă aţi afirmat că întregul proiect a fost închis şi abandonat în mare grabă şi panică.
Aveţi răbdare, n-am ajuns încă acolo.
Haideţi să nu schimbăm subiectul, da?

-Am o întrebare la subiect.

Când te-ai proiectat în viitor şi ai văzut calul, cumva ei au vrut să te facă să crezi că doar visai, încercând să prevină ceva, sau...?

Era mai degrabă o proiecţie pentru a vedea ce este acolo şi pentru a analiza mai apoi situaţia.

De fapt a fost un experiment.

Toţi cei care au fost trimişi în acel loc şi timp, adică în anul 6038, s-au întors cu aceeaşi imagine şi cu aceleaşi relatări.

Era un experiment al capacităţilor de observare; trebuia apoi să descrii în detaliu, nu doar calul, dar şi oraşul ruinat din preajmă.

Vom vorbi acum despre "Experimentul Philadelphia", cunoscut şi ca "Decepţia Montauk".

Proiectul de la care a pornit toată această poveste, din câte ştiu eu, a fost misteriosul "Proiect Philadelphia", numit astfel deoarece, spre finalul derulării sale s-a mutat în New Harvard, în sudul oraşului Philadelphia, statul Pensylvania.

Totul a început în anii '30 în Chicago cu trei oameni: Dr. John Hutchinson Senior, care era decanul Universităţii din Chicago al doilea era Nicola Tesla, iar al treilea era Dr. Kurtenaur, un fizician austriac care, probabil, făcea parte din conducerea Universităţii Chicago.

Ei s-au hotărât să studieze şi chiar să întreprindă ceva referitor la acele speculaţii, care erau foarte aprinse în acea vreme, speculaţii cu privire la fenomenul invizibilităţii, adică la modul în care s-ar putea face un obiect invizibil.

Cercetările au început în anii 1931-32 la Universitatea din Chicago, iar în 1933 au format Institutul de Studii Avansate (ISA) din Princeton, New Jersey proiectul fiind transferat acolo probabil în 1934.

Unul dintre cei mai importanţi oameni din conducerea Institutului de Studii Avansate (ISA) era dr. John Erich Von Neumann, care era originar din Ungaria, Budapesta.

El şi-a luat masteratul în chimie în anul 1925, iar în 1926 doctoratul în matematică.

A predat în Europa timp de patru ani, fiind apoi transferat în SUA unde a predat timp de trei ani cursuri postuniversitare, după care a fost invitat să lucreze la ISA.

La ISA erau o mulţime de oameni remarcabili, inclusiv Dr. Albert Eistein, care părăsise Germania în 1930.

El a mers mai întâi la Institutul Californian de Tehnologie unde a predat trei ani, iar apoi a fost angajat la Institutul din Princeton.

De-a lungul timpului, mulţi oameni de ştiinţă faimoşi au lucrat la acest institut.

În anul 1936 proiectul a căpătat noi dimensiuni.

Deoarece era foarte bun prieten cu un anumit domn de la Casa Albă, având numele de Franklin D. Roosevelt, Tesla a fost numit directorul proiectului.

Cei doi s-au întâlnit prima dată în 1917, pe când Roosevelt era Ministrul Marinei, iar Tesla a fost rugat să facă un anumit proiect pentru Guvern, ceea ce el a şi făcut.

Tesla şi Rosevelt au menţinut această prietenie mult timp.

Când Roosevelt a devenit preşedinte, din câte ştiu eu, l-a chemat pe Tesla şi l-a întrebat: "Ai vrea să lucrezi din nou pentru Guvern?".

Neavând prea mulţi bani în acea perioadă, Tesla a acceptat.

El s-a implicat în acest proiect cu condiţia să fie director.

De fapt, el mai fusese implicat în acele studii şi experimente.

Acceptând acest post a devenit director şi a rămas în această funcţie până în 1942, când şi-a dat demisia şi a plecat.

În 1936, după mai multe studii de laborator s-au hotarât să facă un prim test.

Au avut rezultate mulţumitoare, adică au obţinut o invizibilitate parţială.

Cu toate că la început, cei de la Marină i-au luat în râs în ceea ce priveşte posibilitatea realizării invizibilităţii, acordându-le puţini bani pentru cercetare, după aceste teste, şefii au fost încântaţi şi i-au îndemnat să continue.

Proiectul a continuat până în 1940.

Aici voi face o mică paranteză; în 1940, după cercetări intensive şi sub coordonarea lui Tesla, au decis că sunt gata pentru un test complet.

Au luat o navă mică, un Remorcher pe care l-au dus în incinta Şantierului Naval Brooklyn împreună cu două nave auxiliare.

Una furniza curentul electric iar cealaltă controlul de bază al bobinelor şi echipamentelor de la bordul navei-test.

Au cuplat cablurile de la cele două care auxiliare la nava-test.

Aflându-se într-un şantier naval, dacă ceva ar fi mers prost, puteau să taie imediat cablurile, iar în cazul în care situaţia ar fi scăpat de sub control, ar fi putut chiar să scufunde vasul.

Nu s-a petrecut nimic din toate acestea; totul a mers bine, iar testul a fost declarat un succes total.

Marele succes al acestui test din 1940 a fost datorat faptului că nu era nimeni la bordul vasului.

A fost o încercare "la rece", fără oameni, fără echipaj.

Acest lucru este important de reţinut pentru a înţelege ce s-a petrecut mai târziu.

Între timp, în proiect au mai fost implicaţi alţi savanţi.

Era, de pildă, dr. Gustoff Debond, un asociat a lui Von Neumann; era apoi dr. John Clark, care a venit în jurul anului 1940 şi a mai fost cooptat în echipa de cercetare şi inginerul Thomas Townsend Brown, care însă a avut o poveste stranie despre care nu doresc să vorbesc acum.

El a venit în rândurile Marinei cam prin 1933, iar în 1939 a fost avansat în grad.

Avansarea în grad s-a datorat măiestriei sale în efectele electrogravitaţiei, cât şi faptului că avusese misiunea de a rezolva problema minelor magnetice germane, misiune pe care a dus-o la îndeplinire cu succes.

El era şeful departamentului ce realiza detectoare pentru minele magnetice germane şi pentru alte tipuri de mine.

În general vorbind, el coordona toate operaţiunile de detectare a minelor marine.

Această operaţiunea a devenit importantă pentru că a condus la un proiect paralel, care a fost "Proiectul Degauss" al Marinei, unde au realizat aşa numitele "cabluri Degauss" pentru a putea detona în siguranţă minele magnetice de la distanţă.

În mod normal, ele ar fi fost atrase de către fluxul magnetic al masei generale a vasului, care concentra liniile de flux, masă care la un anumit moment ar fi atras mina sau minele respective.

Bineînţeles, în cazul ideal, mina magnetică era atrasă sub corpul navei şi arunca nava în aer.

Mecanismul inventat de Townsend Brown genera un câmp magnetic invers, care ghida senzorii minelor la o distanţă lipsită de pericol pentru navă.

Acolo ele puteau fi detonate fără riscuri.

De fapt, acest proiect era separat de proiectul invizibilităţii, dar, totuşi, folosea o tehnologie similară.

Acum, că am deschis acest subiect, trebuie să vă spun unele lucruri despre mine.

Voi căuta din nou să fiu cât mai succint, deoarece este cam târziu.

Să începem cu numele meu legal, care pe certificatul de naştere este Bielek.

M-am născut în 1916.

Cei mai răsăriţi oameni din cartier erau germani.

După memoria mea şi din datele care mai există, pe 4 august 1916 m-am născut sub numele Edward A. Cameron, iar în 1917, cred că pe 15 mai, s-a născut cel de lângă mine, cu numele de Duncan Cameron.

Am fost născuţi într-o familie ce avea o atitudine conservatoare faţă de bani, nefiind prea bogaţi, dar care aveau totuşi o anumită bunăstare.

Nu am suferit din cauza banilor şi ne-am permis fără efort taxele necesare pentru educaţie.

A venit timpul când am mers la şcoală.

Fratele meu a mers la Universitatea din Edinburgh, Scoţia, conform mărturiei sale.

A luat doctoratul în fizică în 1939 şi în paralel a urmat cursurile Universităţii Princeton, luându- şi masteratul.

Din câte îmi amintesc, eu am luat doctoratul în fizică la Harvard în 1939, în aceeaşi vară.

După accea, lucrurile au fost aranjate de către tatăl nostru, care avea o mare influenţă în Marină şi părea a fi implicat politic în diverse activităţi guvernamentale.

Nu înţelegeam mare lucru din acele relaţii ale lui.

Nu există documente care să susţină această implicare politică a tatălui meu.

El însuşi a lucrat în Marină în Primul Război Mondial, aparent ca un simplu recrut.

După ce a activat 20 de ani în armată, s-a pensionat; nu ştim cu ce grad, pentru că actele de pensionare lipsesc.

Nu ştim dacă a lucrat la Informaţii, dar se pare că da, având în vedere evenimentele care s-au petrecut ulterior.

Din câte ştim noi, nu a mai lucrat după ce s-a pensionat.

Avea mulţi bani.

A devenit un admirator înfocat al iahturilor şi s-a decis să-şi construiască unul singur.

A construit unul şi a concurat cu el, câştigând câteva trofee.

Apoi l-a vândut şi a construit altul.

Între timp, a călătorit în Europa şi, aşa cum s-a menţionat ulterior, s-a implicat în emigrarea clandestină a oamenilor de ştiinţă germani şi a evreilor, din Germania nazistă în SUA.

Această activitate s-a încheiat în 1939, când conflictul s-a tranformat într-un război adevărat.

El avea relaţii, dar nu ştim cum şi le-a făcut şi ce implicau aceste relaţii.

Prin urmare el a făcut ca noi să lucrăm la acest proiect.

Când ne-am terminat studiile universitare, am fost invitaţi să intrăm în Marină.

În septembrie 1939 ni s-au dat anumite sarcini de serviciu şi am lucrat trei luni la Academia Road Island ca ofiţeri ai Marinei.

Pe atunci exista o vorbă despre asta: "Minunea celor 98 de zile".

Noi eram foarte bine pregătiţi şi nu am mai trecut prin stagiul de instruire, sau ceva asemănător.

Apoi, am fost trimişi la acest Proiect.

Am lucrat la el din 1939 până în 1940.

În momentul testului din zona Brooklyn, lucram la Institutul de Studii Avansate de la Princeton fiind în acelaşi timp şi ofiţeri în şantierul naval Philadelphia, loc care va deveni foarte important mai târziu.

Făceam naveta foarte des între cele două instituţii.

Unul din motivele pentru care am fost aleşi este că Marina dorea doi oameni care să o reprezinte şi care să ţină evidenţa completă a ceea ce se petrecea în timpul testelor, cât şi jurnalul evoluţiei programului.

Noi eram competenţi pentru a realiza şi prezenta Marinei rapoarte tehnice detaliate despre ceea ce se petrecea.

Rapoartele erau însoţite de comentariile noastre.

Educaţia pe care am primit-o cât şi studiile pe care le-am efectuat au fost motivele pentru care am fost selectaţi; spre deosebire deTesla, care nu avea studii universitare propriu-zise.

El a început facultatea, dar moartea tatălui său în 1879 l-a determinat să întrerupă primul an de studiu pentru a munci.

A venit la noi mult mai târziu.

Tesla avea o viziune şi o inspiraţie extraordinare, o intuiţie incredibilă ce îi permitea să rezolve orice problemă, fiind astfel foarte competent.

Spre deosebire de el, Von Neumann avea un doctorat în matematică, iar cunoştinţele sale matematice erau foarte avansate.

Înainte de a veni în SUA, el a întâlnit alte persoane remarcabile în domeniu.

cum ar fi Robert Oppenheimer care era în Germania în acel moment.

El a devenit important pentru că, ulterior, a fost implicat în proiectul bombei atomice, dar nu şi în cel al invizibilităţii.

În plus, von Neumann l-a întâlnit pe Dr. David Hilbert, care era un geniu al matematicii.

Hilbert a dezvoltat tot felul de teorii matematice.

Erau cam din aceeaşi generaţie: Von Neumann s-a născut în 1905, iar Hilbert prin 1912.

David Hilbert avea un doctorat în matematică şi a descoperit matematic existenţa a cinci tipuri de realităţi paralele.

Cel mai important dintre ele, pentru care a devenit faimos, este aşa-numitul "Spaţiu Hilbert".

Aceasta era o nouă modalitate de a descrie realităţile matematice multiple, adică spaţiile multiple, lucru care a devenit foarte important pentru proiect.

Von Neumann l-a întâlnit în jurul anilor 1925-27, perioadă în care acesta şi-a însuşit mult din munca şi studiile lui Hilbert, fugind mai apoi cu ele.

Totuşi, Von Neumann a descoperit şi el mai multe tipuri de sisteme matematice.

Ulterior Neumann a fost considerat un adevărat geniu al matematicii.

Probabil că a fost cel mai proeminent matematician al secolului.

Unii chiar îl consideră mai important decât Einstein.

Bineînţeles că alţii nu sunt de acord cu asta.

Să reţinem că von Neumann a descoperit, de unul singur, mai multe sisteme matematice.

Acest lucru a devenit mai târziu foarte important.

Mai era încă o persoană, care era, de asemenea, geniu în matematică, şi despre care aproape că nu există date din acea perioadă.

Persoana respectivă era un american pe nume Levinson.

Este posibil să fie acel Dr. Levinson, născut în 1912 şi mort în 1976, după câte am putut afla.

El a publicat trei cărţi în domeniul matematicii, care sunt extrem de dificile şi care cuprind o toerie matematică foarte avansată.

Eu am reuşit să am în mână două din cele trei cărţi ale sale.

Le-am găsit la biblioteca Institutului de Studii Avansate din Princeton.

Nu le-am mai găsit altundeva.

Nu există nici o relatare despre Levinson însuşi.

El este cel care a descoperit ceea ce este şi mai important, aşa-numitele "Ecuaţiile Temporale ale lui Levinson".

Având o astfel de bază ştiinţifică, ei au fost capabili să înainteze şi să dezvolte întregul sistem al proiectului invizibilităţii aplicat unui obiect de dimensiuni mari.

În 1940 au declarat că testele au fost un succes.

În acel moment, Marina, a decis să accelereze la maxim cercetările, finanţând proiectul cu fonduri nelimitate şi încadrându-l imediat în categoria Top Secret.

Şi noi, adică eu şi cu fratele meu Duncan Cameron eram incluşi în acest proiect.

Astfel, în 1941 proiectul mergea înainte având susţinerea Marinei, acceptul Preşedintelui şi conducerii Statului de a continua şi de a se dezvolta tot mai mult.

Între timp noi am fost trimişi pe mare, să rezolvăm anumite probleme.

Astfel am petrecut anul 1941 pe mare, la bordul lui USS Pensylvania, dacă îmi amintesc bine.

Această navă a făcut înconjurul Pacificului.

S-a întors la Pearl Harbor pentru mici reparaţii, în octombrie 1941.

Noi am primit astfel liber şi am mers la San Francisco.

Pe data de 5 decembrie, tocmai când ne urcam în avionul ce mergea spre Pearl Harbor, am fost opriţi de un căpitan care ne-a spus: "Domnilor, ordinele v-au fost anulate.

Vă rog să veniţi cu mine!" Am mers la Amiralul-director al Biroului de Inginerie Navală, de la Barriston 46, fiind responsabil de toată munca de cercetare din cadrul Marinei.

Amiralul ne-a spus: "Domnilor, aşa cum probabil bine ştiţi, noi vom intra în război cu Japonia în 48 sau 72 de ore.

Aşteptăm ca ei să atace Pearl Harbor.

De aceea nu vă veţi întoarce acolo; sunteţi prea importanţi.

Vă vom lăsa în San Francisco, unde este baza principală pentru Pensylvania, până când veţi primi noi ordine.

Veţi face muncă de birou şi în plus vă puteţi bucura de mai mult timp liber.

Şi e bine să savuraţi tot ce vă ofer, pentru că atunci când vă veţi întoarce la Institut nu va mai exista timp liber, ci numai muncă grea." Şi aşa am şi făcut.

În ianuarie 1942, ne-am întors la Institut şi am rămas acolo pe întreaga durată a testelor şi a desfăşurării proiectului.

Între timp, Tesla obţinuse o navă pentru testele complete care aveau şi echipaj uman.

Aceasta era o navă de război aproape necunoscută.

Fiind perioadă de război, se puteau lua aproape orice fel de decizii la nivel înalt.

Se pare că Preşedintele SUA îi ordonase Ministrului Marinei să-i dea lui Tesla orice navă de care avea nevoie.

Prin urmare, Tesla a obţinut o navă de război.

Echipamentul a fost conceput şi realizat de Tesla.

Bineînţeles că a colaborat cu ceilalţi membri ai proiectului, dar se poate spune că au fost multe dispute între Tesla şi Von Neumann.

Tesla era directorul, iar Von Neumann era subordonatul său.

Deci nu erau întotdeauna de acord.

Von Neuman avea un foarte mare respect pentru abilitatea lui Tesla, dar nu aproba chiar orice susţinea acesta.

Pe măsură ce ziua testului se apropia, Tesla devenea tot mai insistent, susţinând că testul cu echipaj la bord va crea probleme foarte grave în rândul oamenilor de pe navă.

A spus-o la modul cel mai direct.

Zicea că "Nu poţi să foloseşti energiile foarte mari care sunt necesare pentru a face invizibilă o navă de o asemenea mărime fără a avea un efect dezastruos asupra oamenilor de la bordul navei, asupra minţilor şi a corpurilor acestora, pentru că vorbim aici de MegaWaţi de energie RF (electromagnetică)".

Cantităţile enorme de energie proveneau de la bobinele montate de jur-împrejurul navei.

Ultimele variante implicau montarea bobinelor pe puntea vasului, fiind bobine conice, care au fost special create de Tesla pentru acel test.

Bobinele lui Tesla nu erau cilindrice, ci aveau o formă conică, cu vârful conului orientat în sus.

Deci el ştia că există o problemă.

A cerut Marinei să amâne testul, dar ei nu au fost de acord.

Au spus "Aveţi un termen limită".

El primise de fapt un avertisment de altundeva.

Aici trebuie să amintim câteva detalii din viaţa lui Tesla.

Conform propriilor sale declaraţii din presă, din 1900, în Colorado Springs, el se afla în legătură cu fiinţe din afara Pământului.

Acest aspect a fost primit cu răceală de către oamenii de ştiinţă ai vremii.

El a făcut aceeaşi declaraţie în presă în anul 1923, în perioada apropierii planetei Marte din 1923.

La scurt timp el a mai făcut o altă declaraţie asemănătoare.

După spusele a două persoane pe care le cunosc personal şi care au lucrat cu Tesla, spre sfârşitul anilor '30 şi începutul anilor '40, acesta avea anumite echipamente radio speciale în laboratoarele sale din New York.

Avea de fapt două laboratoare.

Unul se afla chiar în locuinţa sa din hotelul "New York", unde avea o puternică staţie de recepţie.

El mai avea, de asemenea, un laborator şi birouri la hotelul "Waldorf Astoria".

Emiţătoarele sale erau localizate aici.

Cel puţin una dintre aceste două persoane mi-au spus că el comunica zilnic cu cineva de pe altă planetă.

Persoana respectivă mi-a zis "Ştiu că se afla în contact cu cineva din afara Pământului şi că primea informaţii de acolo".

La un moment dat extratereştrii i-au spus: "Există o problemă foarte serioasă!

Trebuie să o rezolvi sau vei ucide oameni în timpul testelor." Prin urmare, pe baza acestor informaţii, el a mers la Marină, dar Marina nu i-a acordat timp suplimentar.

El a spus: "Ştiu cum să rezolv această problemă!

Doar de timp am nevoie pentru a reconstrui echipamentele".

Marina i-a răspuns: "E război.

Fă-o să meargă!

Nu schimba nimic, dar fă-o să meargă.

Ai un termen limită pe care trebuie să-l respecţi!".

Şi astfel el a adoptat singura soluţie care îi stătea la îndemână şi anume aceea de a sabota proiectul pentru testul care urma să aibă loc în martie 1942.

El a dereglat echipamentele, astfel încât, atunci când au apăsat butoanele, nimic nu a funcţionat.

Emiţătorul a pornit, energia s-a consumat, dar nimic nu a mers.

Nici un efect de câmp, nici invizibilitate.

După aceasta, Tesla a spus "Ei bine, domnilor, e timpul să plec.

Aveţi un om foarte priceput care poate prelua proiectul, Dr. Von Neumann.

Eu plec, la revedere!".

Este discutabil dacă el a plecat de bună-voie, sau dacă l-au concediat.

Sau poate că el a spus: "Nu-i nevoie să mă concediaţi pentru că oricum plec!".

În orice caz, Tesla a plecat.

Şi acesta a fost sfârşitul colaborării lui Tesla la acest proiect.

-În ce an s-a petrecut asta?

Era în martie 1942.

Von Neumann a preluat conducerea proiectului, s-a uitat la toate detaliile şi a spus celor de la Marină: "Trebuie să studiez această problemă.

În mod evident a dat greş.

Nu ştiu ce nu a mers, dar voi afla.

Am nevoie de timp!" Iar aceştia nu au putut să spună nimic altceva decât "Să-i dăm timp!".

Şi astfel, a mers înainte.

Pe atunci noi colaboram cu el şi lucram când la Biroul din Philadelphia al Marinei, când la Institut.

Nu ştiu unde am lucrat mai mult timp; probabil că la Institut.

Deci Von Neumann a făcut propriul său studiu şi a decis să schimbe puţin lucrurile.

El avea deja cele două generatoare pe care îşi propusese să le folosească.

Dar nu mai avea nici o navă pentru teste.

Vechea navă plecase înapoi în serviciu.

Oricum nu avea un echipaj special antrenat, ci unul obişnuit.

După ce a discutat cu noi, a decis să le spună şefilor Marinei că vom avea nevoie de o navă special construită pentru acest experiment.

Astfel, s-a hotarât să aleagă una care era potrivită, de tipul DE173; care mai târziu avea să fie numită Eldridge.

Prin iulie 1942 au construit coca navei modificându-i proiectul astfel încât să se poată monta înăuntru două generatoare uriaşe.

Au trebuit să modifice şi sistemele necesare producerii invizibilităţii deoarece un Distrugător de Escortă (DE 173) nu este o navă foarte mare.

Gol, el are doar de tone.

Cifrele ulterioare au arătat de tone greutate netă ceea ce este o medie între standardele greceşti şi cele americane.

Era deci un distrugător mic, având doar două tunuri-turelă.

Aşadar, au montat pe navă două generatoare uriaşe, motorul, toate celelalte echipamente şi cele patru transmiţătoare.

Pentru a proiecta acest echipament s-a muncit foarte mult.

De fapt, la început, nici nu ştiam unde vor încăpea toate aceste echipamente.

Nu le poţi arunca pur şi simplu pe puntea vasului după ce le-ai construit.

În luna octombrie au decis să scoată nava pe uscat ca să monteze echipamentele la bord.

Înainte de aceasta, însă, au decis că e nevoie de un echipaj special.

Au selectat 33 de persoane, toţi voluntari şi au început să îi antreneze.

Din septembrie până în decembrie 1942, i-au pregătit în Connecticut, şi au absolvit toţi.

Există o poză cu acea promoţie.

Cine altcineva putea fi şeful clasei dacă nu tatăl nostru!?

E şi el în acea poză, în uniformă de căpitan.

Din nou, nu ştiu cum a ajuns să fie implicat în aceasta, dar probabil că s-a făcut un transfer între Paza de Coastă şi Marină, pentru că există un ordin scris, pe care-l avea Duncan, cred.

Nu ştiu dacă-l mai are.

Este un ordin din partea Pazei de Coastă pentru asistenţă militară în perioada războiului, etc.

Căci acest echipaj a fost antrenat la Academia Pazei de Coastă.

După absolvire, echipa s-a întors la Philadelphia.

Echipamentul era deja montat.

Nava nu făcuse încă testele de ieşire în larg, ci era ancorată în docul Şantierului Naval Philadelphia.

A început apoi o serie lungă de teste şi o mulţime de modificări ale echipamentelor.

Prin martie 1932, Von Neumann începuse să se teamă deja că vor fi pierderi de personal.

Eu şi cu Duncan i-am insuflat această teamă.

Noi îi tot spuneam că vor fi probleme cu echipajul: "Nu poţi apăsa butonul.

Probabil vei ucide pe unii dintre ei, aşa cum a spus Tesla".

De fiecare dată când pomeneam numele lui Tesla se supăra foarte tare.

Se enerva, dar apoi îşi revenea rapid.

Până la urmă a acceptat: "Da, poate că este o problemă.

Dar cum să o rezolvăm?" A decis să monteze un al treilea generator şi să modifice sistemul.

La acel moment, încă mai avea timp să o facă.

Astfel, în mai 1943, Neumann a instalat un al treilea generator, dar el nu a funcţionat corect.

Nu s-a putut sincroniza cu celelalte două.

Trebuie să mai adaug că celelalte două erau puse în funcţiune de un singur motor prin intermediul unei cutii de viteze.

Acea cutie de viteze avea un sistem electronic pentru a sincroniza perfect generatoarele.

Deoarece motorul era de 750 CP, avea nevoie de o cutie de viteze gigantică ce nu putea fi decât hidraulică.

Mecanic erau imposibil de sincronizat, aşa că le-au sincronizat electronic.

- Crezi că aveau un sens superior toate aceste descoperiri pe care le-ai făcut?

Călătoriile în timp şi toate celelalte experimente?

Crezi că există o forţă superioară, mult mai evoluată decât oamenii de la bază?

Adică, se ştie că oamenii au domeniile lor destul de limitate în anvergură.

Eu mă refer la forţe înalte, cu mult superioare, care au ceva de spus în domeniul destinului şi evoluţiei acestei planete?

Voi răspunde eu în locul lui Duncan.

Aş putea spune că în acea perioadă eu eram mai conştient decât el de prezenţa unei puteri superioare care să ne "ghideze" acţiunile.

Aş putea afirma cu tărie că şi înainte de acele momente au fost situaţii în care am simţit această "Prezenţă".

Nu din viaţa noastră anterioară, ci cândva mult mai departe în trecut am devenit conştient de existenţa unui fel de "plan Divin", dacă-i putem spune aşa, implicat în cercetările noastre, dar este dificil de explicat şi foarte greu de extrapolat.

Există cu siguranţă o raţiune superioară pentru care totul se produce aşa cum se produce.

Cred că şi Duncan este de acord cu ideea existenţei lui Dumnezeu.

Probabil că şi Preston este de acord, deşi a privit totul din perspectiva matematicii, a tranzistorilor şi şuruburilor, dându-se de ceasul morţii să descopere o explicaţie.

Nu e uşor!

Desigur că există o cauză pentru tot ce s-a petrecut.

Dacă ne întoarcem să analizăm Experimentul Philadelphia încă de la începutul său, se poate vedea că în derularea evenimentelor a fost implicată o "mână" de o factură mai înaltă, pentru că altfel nu ar fi putut niciodată să se desfăşoare în acel mod.

Adică, acea "mână" a făcut ca două zile oarecare să coincidă la o distanţă de 40 de ani.

Bineînţeles că mă refer la cele două experimente.

Dacă îmi este permis, aş adăuga ceva ca răspuns la întrebarea referitoare la "forţe de nivel mai înalt".

Există o funcţie a tunelului timpului în care o persoană (cel puţin din experienţa mea, căci este singurul lucru pe care îl pot relata), în timp ce trece printr-o serie de etape ale procedurii de transport spaţio-temporal, ajunge la un punct aflat cam la două treimi în josul tunelului unde apare un şoc foarte puternic.

Energia psihică părăseşte atunci corpul, şi poţi vedea... NECUPRINSUL.

Pot răspunde doar teoretic la acea întrebare.

Privind înapoi, sunt sigur că există şi o anumită inteligenţă superioară acolo, o formă mai evoluată decât cunoaştem noi.

Dar, în ceea ce priveşte numirea ei, aş avea dificultăţi să o fac.

Există ceea ce am numit "saltul" (n.t.: "hiatus-ul"), atunci când energia (n.t.: sufletul) părăseşte corpul şi există atunci posibilitatea de a "vedea" la o scară foarte mare.

Printre alte lucruri, la Montauk încercam să ne stabilizăm şi să ne fixăm în acea stare pe care o numesc "saltul", adică acest proces de largă viziune.

-Ei au făcut ca tu să vezi asta, nu crezi?

Nu, nu au vrut ca noi să manifestăm această stare!

- În călătoriile tale, te-ai întors vreodată în timp, adică în timpul vieţii tale actuale?

Nu.

-Te-au pus vreodată să o faci?

Nu.
-Crezi că poţi face aceasta?
-Da, se poate, dar nu ar avea nici un rost.
Nu am informaţii directe, dar teoretic este foarte posibil, dar ca să influenţezi funcţia unei persoane, aceasta nu este posibil.
-Dar despre rolul extratereştrilor ce ne poţi spune?
OK, asta este o problemă serioasă despre care nu am început încă să discutăm.
Haideţi să mai vorbim puţin despre un subiect colateral.
Una dintre micile şmecherii pe care le-au făcut a fost o călătorie din 1983 înapoi în 1963 şi l-au instalat într-un corp nou.
Asta este tot ceea ce ştiu, că l-au instalat într-un corp nou.
Eu cred că este un moment potrivit, haideţi să discutăm despre "Experimentul Philadelphia".
Aş vrea să fac un mic rezumat, din punct de vedere tehnologic, despre ceea ce au realizat la Moantauk.
-Putem să vedem şi imaginile?
Bineînţeles!
Da, să trecem la prima fotografie.
Aceasta este clădirea radarului principal.
Aceasta este din nou maşina mea, iar construcţia roşie este una dintre cele rămase în stânga clădirilor radarului, pe care nu le mai foloseau.
Acesta este spatele antenei principale.
Acest obiect este o antenă care avea aproximativ de metri pe 60 de metri.
Semnalul electric circula pe aici.
Aceasta este o antenă unidirecţională.
Micul obiect din vârf, având această formă este antena RF.
-Aceasta era pentru proiect?
Da, este transmiţătorul.
Vă uitaţi acum la transmiţător.
Dacă este cineva foarte senzitiv...
Acesta este imaginea completă.
Dacă eşti o persoană sensibilă, probail că poţi simţi energia emantă de această fotografie.
- Acesta este un turn radar sau ce anume?
E un turn de radar electric.
În această clădire sunt , 2, 3, 4, 5 etaje.
Fiecare avea circa de metri pătraţi.
-Iar transmiţătorul?
Aceasta este clădirea transmiţătorului.
El era la acest etaj, iar acesta este echipamentul de control al antenei.
Iar toate aceste dispozitive sunt elemente de răcire pentru transmiţător.
Iată încă o imagine a clădirii cu antena.
Dacă priviţi cu atenţie se poate vedea că este complet deschisă.
Încă din septembrie este deschisă în întregime.
-Poţi intra în clădire?
Da.
Aceasta este partea din spate.
Să continuăm.
Aceasta este încă una din acele structuri rotunde.
Ce au făcut cu ele în cadrul proiectului, dacă au făcut ceva, nu ştim.
Nu par a fi întreţinute.
Se poate vedea că sunt avariate aici şi aici.
Şi se observa că celelalte clădiri au fost întreţinute.
Aceste poze au fost făcute cam prin 1985.
Poza e făcută de pe acoperiş, privind către antenă.
Aceasta este pasarela pe unde mergeau oamenii.

Vă puteţi face astfel o idee despre mărimea acestui obiect.
-Aceasta este antena?
Da, antena de emisie.
Aceasta poză este facută de pe acoperişul clădirii, spre ocean.
Acesta este grupul.
Aceste persoane ar trebui să vă fie familiare, iar acesta la fel, iar acesta este prietenul meu Jeff.
Acesta este tipul care se joacă de-a Rambo alergând prin păduri.
Iată două dintre clădirile rotunde, le vedeţi?
Au fost întreţinute.
Uitaţi-vă la uşi.
-Aţi fost înăuntrul lor?
Da, nu e nimic înăuntru, absolut nimic.
Amândouă au fost golite.
-Se mai poate intra în ele?
Nu au fost bătute în cuie?
Cred că da.
Nu ştiu exact.
Aceasta este o imagine a ceea ce se numea "antena omnidirecţională".
Aceasta este antena pe care am folosit-o şi, dacă te uiţi atent, se pot vedea toate firele, toate cablurile care intră în ea.
Aceasta era destinată pentru a trimite semnale, dar ei au folosit-o mai mult pentru recepţie.
Este vorba de semnalele care se întorc de la o persoană asupra căreia a fost îndreptată emisia principală.
Avea un cablu gros care urcă şi se ramifică într-un mănunchi către nişte receptoare speciale, tip "feed-back" care reglau diferite funcţii ale emiţătorului principal.
Ok, să mergem mai departe.
Aceasta este o imagine generală a antenei.
Acesta este tubul de amplificare.
Semnalul este întâi focalizat, înainte de a ieşi afară.
În cele din urmă au constatat că fenomenul de deflexie ce apărea în mod normal atunci nu era de dorit, aşa că au re-orientat tubul amplificator direct către subiectul uman.
Aceasta este probabil modalitatea de lucru.
-Subiectul era deci afară?
Da, afară.
Subiectul era în altă clădire care era mai jos ca nivel.
-Punctul focar era pe clădirea unde era subiectul?
Da.
Aceasta este o vedere de la distanţă a aceleiaşi antene.
Puteţi să vă faceţi o idee despre cât de masiv e totul.
-Care erau exact dimensiunile?
de metri pe 60 pe 45 de metri.
de tone ale antenei şi 125 de tone ale mecanismului de control al acesteia.
Acesta este mecanismul de control.
Aceasta cântăreşte circa 125 de tone, iar aceasta circa 200 de tone.
-Aţi ajutat la proiectarea acestei antene de emisie?
Nu, ea făcea parte din vechiul sistem SAGE.
Această imagine este interesantă.
Aceasta este de fapt clădirea principală. Aceasta este clădirea emiţătorului, iar acesta este centrul de control unde erau toate computerele şi birourile.
-Subiectul unde era?
În josul dealului, pe aici.
-Ok, mai era deci o clădire acolo.

Da.
-Acum mai sunt acele clădiri acolo?
Toate.
Aceasta este deschisă, aceasta este deschisă şi aceasta este deschisă.
Şi clădirea generatoarelor este deschisă.
Aceasta este o imagine de la distanţă.
Suntem la 3 km distanţă, pe autostrada Montauk.
Acelaşi lucru.
Aici suntem la km distanţă.
Nu ştiu ce-i asta.
Aceasta este făcută din oraş.
Este de la circa km distanţă.
Aceasta este clădirea.
Această clădire este locul unde puneau subiecţii.
Aceasta este...
Ştie cineva dintre voi ce e aceea "grilă energetică planetară"?
Aici este unul dintre nodurile grilei planetare.
Vedeţi aici, se simte grila.
-E chiar acolo?
Da.
Cercul cu iarbă din centrul imaginii.
Se poate vedea că au aranjat clădirile simetric în jurul nodului, aşa cum indienii aranjau grămezi de pietre în jurul acestori noduri.
Aceste clădiri sunt aşezate în jurul nodului, dar energia se focalizează, asupra acelei clădiri în care puneau subiecţii.
A verificat şi Duncan.
Această clădire este chiar aceea unde a fost şi el.
Duncan face alergie când revede lucrurile acestea.
Ok, să trecem la următoarea.
Acesta sunt eu, stând lângă radar la o distanţă de 8 km.
Îmi puteţi vedea ochelarii de sudură.
Încă o imagine....
-Acele linii de tensiune merg la bază?
Da, merg direct la bază.
Aici se văd mai clar.
-Mai sunt încă active?
O, da. Sunt.
Este imaginea dispozitivului de mişcare a antenei.
Acestea sunt motoarele, patru la număr.
Motoarele nu mai există astăzi.
Aceasta este pe acoperiş.
-Motoarele au dispărut?
Da, cineva a luat motoarele.
Nu ştiu cum le-a coborât de acolo.
Dacă le-ar fi scos şi le-ar fi lăsat să cadă ar fi făcut găuri mari în sol, iar noi n-am văzut nici una.
Probabil că le-au luat cei de la Căile Ferate, pentru că sunt acelaşi model cu cele de la locomotivele mari.
Aceasta este o imagine a tubului amplificator de emisie.
Aşa arăta şi în acea vreme.
Prin el se emitea semnalul.
Semnalul venea printr-un tub prismatic ce cobora pe pasarelă şi mergea în clădire.
-Îl vedem acum din lateral?
Da.
O, aici aterizau OZN-urile.

-Ce este asta?
Asta este una din acele clădiri rotunde care au fost întreţinute.
Aceasta este o clădire mai veche, pentru radar, ce nu a fost întreţinută.
Acesta este centrul principal de operaţii.
De aici coordonau toate calculatoarele, iar scaunul era chiar sub această clădire.
Aceasta este clădirea birourilor, tot aici era şi Jack Pruett.
-În care clădire erau subiecţii?
Se poate vedea acea clădire de aici?
Nu.
Aceasta este aceeaşi arie.
Acestea nu sunt întreţinute.
Dar aceasta este bine întreţinută.
Unii consideră că aici aterizau OZN-uri.
Aceasta este o imagine a unui far, luată de pe acoperiş.
-Era un far în apropiere?
Ce sunt acele două clădiri mai mici?
Clădiri de întreţinere, sau aşa ceva.
Nu cred că au mai fost folosite de mulţi ani.
Clădirea roşie era radarul.
Era o bilă mare pe clădire pe-atunci.
Aceeaşi imagine, dar luată cu un obiectiv diferit.
-Cred că am văzut deja această imagine.
Nu, este diferită.
E puţin diferită.
E o perspectivă mai largă.
În această clădire din Camp Hero este un generator de urgenţă, sau cel puţin era.
-Unde erau generatoarele de 4 Megawaţi?
Se pot vedea de aici?
Nu, o să le vedeţi imediat.
Mergem mai departe, aceasta este încă o imagine a clădirii roşii.
Aceasta este clădirea unde sunt urmele pe pereţi.
Nu cred că avem suficientă claritate ca să le vedem.
Acesta este turnul Marbel.
Nu ştiu de ce a făcut această poză.
L-a pozat şi pe acesta.
A mai făcut o poză şi celuilalt.
Clădirea Marbel este bineînţeles la baza turnului.
Nu am înţeles niciodată de ce....
O, da, acesta este .....
Acesta este rezervorul ce alimenta motorul diesel al generatorului.
Ok, aceasta este clădirea în care se aflau subiecţii.
Acesta este acoperişul.
Acesta este nodul energetic.
iar acestea sunt clădirile din jurul nodului.
Guvernul a construit această clădire într-un parc ce aparţine Statului.
Au spus că nu se pot dărâma aceste clădiri.
-O, într-adevăr?
Nu au putut să le dărâme.
- Au mai fost întreţinute?
Se mai poate intra în ele?
Nu ştiu.
Se poate merge înăuntrul lor?
Eu am fost în clădire.
-Când ai fost acolo, ai putut să iei vreun obiect?

O, da, dar chiar dacă nu puteam să iau nimic, am simţit multe.
-Ne puteţi explica cum se poate ajunge la aceste clădiri?
Parcaţi în parcarea Punctului Statal Montauk şi mergeţi înapoi pe jos.
-Există vreo poartă?
Se poate ajunge cu maşina?
Nu, nu puteţi să mergeţi cu maşina până aici.
Sunt nişte porţi aici.
Dar se poate merge pe jos ocolind porţile şi astfel ajungi acolo.
-Am văzut o maşină când ai fost acolo.
Ei bine, noi am avut permisiunea să mergem acolo să facem fotografii.
Aceasta este o altă imagine de acolo.
Vedeţi de la ce distanţă au focalizat?
Au focalizat direct pe această clădire.
Era chiar pe direcţia privirii.
-Dar poţi intra cu maşina prin porţile principale?
Nu, acum nu.
-Trebuie să mergi pe jos?
Da, trebuie să mergi pe jos.
E un drum lung.
-Aţi avut permisiunea?
Când aţi fost?
În mai 1986.
-Şi aţi avut permis de intrare?
Da, am avut permis.
-Acum mai poate fi folosit?
Nu, nu mai e bun de nimic acum.
-Ce este acest obiect?
Acesta este un rezervor de motorină ce alimenta motorul generatorului.
Nu ştiu de ce a făcut această fotografie.
Aici se poate vedea clădirea în care au fost subiecţii la primele experiente.
Aceasta este clădirea în care am fost noi.
Să continuăm.
Aici este clădirea generatorului de curent.
Aici înăuntru erau patru generatoare diesel uriaşe.
Puteţi vedea eşapamentele fiecăruia.
Se foloseau două; al treilea era "rezerva caldă", iar al patrulea era "rezerva rece".
-Cât de mari erau?
MegaWaţi (milioane de Waţi).
-Mă refer la cât de mari erau din punct de vedere fizic.
Cât de lungi şi cât de înalte?
Cât o locomotivă.
În esenţă erau motoare de locomotivă.
-Dar dacă se defecta ceva, puterea devenea insuficientă...
Iniţial s-au folosit aceste generatoare pentru a alimenta baza, dar au descoperit că, atunci când le-au pornit, s-au creat anumite distorsiuni temporale, încât au dat fiori la toată lumea.
Aşa că au oprit generatoarele pentru totdeauna şi s-au alimentat din reţeaua electrică.
Deci au dezafectat generatoarele.
Aceasta este încă o poză a clădirii generatoarelor.
Cred că aceasta este încă o imagine a zonei golfului, între porturi.
Acelaşi lucru.
Acesta este portul.
Chiar acolo.
Aceasta este o imagine de deasupra, aici fiind intrarea acoperişului.

Vedeţi clădirea de lângă maşina mea.
E evident că a fost întreţinută.
Erau lucruri aruncate peste tot.
-În ceea ce priveşte aceste lucruri, putea ridica monstrul de 11 metri, lucruri ca acesta sau nu?
Da, cred că putea lua o bucată din asta.
-Vreţi să spuneţi, s-o smulgă ?
Da. Dacă apare ceva important, vă spun.
Nu, aici nu e nimic, am mai văzut asta.
Acesta era "şocul".
"Şocul de încărcare".
Faceţi imaginea puţin mai clară.
Vorbiţi un pic mai tare, vă rog.
Ca funcţie, seamănă cu clapeta de şoc a carburatorului unei maşini.
Acesta este un filtru de şoc neîncărcat.
Este o componentă a amplificatorului.
Este ceea ce eu numesc un "puc de hochei".
-Din ce material era făcut acest "puc"?
Argint. Argint masiv.
Le numeam "pucuri de hochei".
Acesta este unul din tuburile (lămpile) de putere pentru emisie.
Se numeşte "ampetron".
Acesta este tubul, chiar acesta, iar acesta este magnetul lui şi transformatorul este în acest tanc plin cu ulei.
Această macara scotea lampa afară.
-Cât de mare era ca diametru?
Aproape 1 metru.
-Această parte a echipamentului a trebuit să fie distrusă?
Nu, au lăsat-o acolo aşa cum era.
Să continuăm.
Acesta este tubul, complet asamblat, cu toţi magneţii pe el.
Are circa 2 metri înălţime, de aici până aici.
-Dar nu a fost niciodată folosit pentru radar, nu-i aşa?
De obicei se folosea pentru radar.
Era un radar de lungă distanţă, care a fost modificat apoi.
Alt ampetron.
N-am mai observat până acum podeaua roşie.
Al este aici?
Da, sunt aici.
Tu ai observat vreodată podeaua asta roşie?
Nu.
Se petrece ceva ciudat!
Când eram acolo înăuntru, era o parte din ea roşie, dar nu-mi amintesc care parte.
Aceasta este o vedere completă a ampetronului.
Uitaţi-vă la pereţii din fundal, se pot vedea urmele.
-Incredibil!
Aceasta este cauzată de acele torţe, când au tăiat alimentarea.
Acesta este transformatorul de putere.
Are probabil 12 tone.
Acesta este obiectul pe care i-am spus lui Duncan să îl mute şi pe care l-a mutat după ce a comentat puţin.
Ooo, piesa aceasta este ca o "salvă de artilerie"!
Este modulatorul principal de impuls. Se foloseau patru din acestea.
Are cam 1,5 m înălţime şi 13 cm în diametru.
Foloseau patru din acestea în paralel pentru a emite pulsul în reţea.

-Chiar aşa?
Da.
Iată, aceasta este una dintre ele, care e defectă.
Mai sunt şi unele complete, adică în bună-stare.
-Acestea erau făcute în anii 50?
Au fost construite în anii '80, dar au fost proiectate în anii 50.
Acesta este un magnet de 500 GAUSS-i.
Acesta este eticheta cu specificaţiile de rigoare.
Nu au prea mare importanţă acum.
Cu excepţia numărului de serie.
Da, cu excepţia seriei.
-Mă întreb când au oprit construcţia lor.
Se vede clar că au plecat în grabă.
Au rămas lucruri peste tot.
Militarii nu lasă niciodată aşa ceva!
-Câte amplitroane erau acolo?
Două.
Aceasta este antena.
E acelaşi lucru.
Încă o imagine a amplitronului.
Iată două tăieturi mari.
Sunt acolo unde tubul coteşte în sus.
-Ce-au tăiat acolo?
Era ceva care ieşea din perete?
Da, ieşea de aici şi continua astfel.
-Eu n-aş fi avut curajul să tai chestiile acelea când echipamentul era sub tensiune.
Nici eu.
Încă o imagine a tubului.
Nu sunt sigur că nu le-am tăiat chiar eu. Încă o imagine a tubului.
Nu e mare lucru.
-Poate au angajat pe cineva să o facă.
Cineva din afară.
-Iar acela nu ştia ce se petrece.
Nici o problemă, A făcut-o însuşi Pruett.
-Pruett a făcut-o?
Da, Pruett.
A tăiat tot.
-Cred că era disperat.
Acesta este un D23J, care costă astăzi aproximativ .500 de dolari.
Încă o fotografie a amplitronului.
Amplitronul costă în jur de 250.000 de dolari.
-Fiecare?
Încă o imagine a unui amplitron.
Da.
Putem merge mai departe.
Observaţi cum au construit această pompă de vid pe care o vedeţi aici.
Ok.
- Dacă ai intra în vortex chiar acum, ai dispărea de aici?
Da, absolut.
Nu ai mai fi aici.
Am înţeles, ai apărea doar pe ecranul monitorului.
Atunci să continuăm.
- Am o întrebare, vă rog.
-Este posibil ca vortexul temporal, în afara aspectului tehnologic, să fie ceva similar cu ceea ce Nostradamus şi alţi profeţi...

Oh, nu, nu e la fel.
S-au făcut vreodată filmări în călătoriile temporale?
Filmările au fost făcute chiar de pe monitorul video.
- Serios?
Chiar de pe monitor?
Da, conectam monitorul la un videocasetofon.
-Deci filmările din documentarele despre războaie?...
Da, aţi ghicit.
- Ce fel de înregistrări deţin cei care conduc proiectul Mounatuk?
Am putea să le spunem "Home movies" (filme pentru acasă).
Te afli în posesia vreunei casete sau înregistrări?
Nu.
Dar am văzut înregistrările unor misiuni temporale şi m-am văzut şi pe mine acolo....
- Deci te-ai văzut pe acele casete?
Ei bine, cred că e momentul să admit că şi eu am fost acolo.
Eram tipul care a distrus emiţătorul şi apoi l-am reconstruit.
Lucram la Montauk înafara serviciului meu, dar nu ştiam asta.
Astfel, lucram câte zece ore şi apoi mă aduceau înapoi; dar mă aduceau cu câteva milisecunde înainte de momentul plecării.
În felul acesta nu ştiam niciodată ce s-a petrecut cu mine.
Îmi rămânea doar memeoria că făcusem ceva în direcţia aceasta.
Mi-au şters cea mai mare parte a memoriei.
Pot să vă spun că eu am făcut proiectul şi am construit monitorul.
Bineînţeles că am avut toate facilităţile la dispoziţie.
- Documentaţie, computere, instrumente, suport "psihologic"...
Nu, nu, fără suport "psihologic"!
Să continuăm.
Deţineam deja tehnologia călătoriei în timp, precum şi capacitatea de a crea vortexul temporal.
Apoi, cineva de la bază, a realizat că sunt posibile fenomene de mai mare amploare.
şi s-a gândit să facă ceva neobişnuit.
Ca în vechiul film "Creierul lui Donovan", au implantat în creierul unuia dintre subiecţii-mediumi un quartz roz.
Aveau de gând să materializeze un monstru din subconştientul lui!
Şi să-l aducă în realitatea noastră obiectivă.
Mediumul s-a aşezat pe "scaunul psihotronic" şi a început să mentalizeze apariţia monstrului.
Mediumul era singur în acea cameră.
Apoi cineva a intrat şi a zis: "OK, e timpul" sau ceva de genul acesta, care era de fapt "cuvântul cheie".
În momentul acela forma-gând transmisă prin emiţător a luat forma unui monstru negru, mare şi păros, care părea atât de înfometat, încât mânca tot dinprejur: clădiri, oameni, pământul de pe jos.
Au început cu toţii să se sperie când au văzut că nu-l mai pot controla sau opri.
Unul a strigat "Opriţi curentul!" Au alergat la staţia de curent şi au oprit generatorul, dar arătarea tot nu se oprea.
Tot venea, şi fiindu-i foame, continua să mănânce.
- Asta se petrecea în interiorul bazei?
- Da, se petrecea la bază.
De fapt mânca oameni, maşinăriile, mânca totul.
Zdrobea tot ce prindea în cale.
- Cât de mare era chestia asta?
Aproximativ 11 metri înălţime.
- Era alcătuit din materie ponderală, solidă?

Da, sigur era din materie solidă.
Emiţătorul avea capacitatea să materializeze gândurile-formă.
În acele momente dramatice era deja evident că emiţătorul putea să o facă.
Apoi am zis: "Trebuie să tăiem firele care ies din pământ şi merg la radar." Am tăiat firele, crezând că se alimentează de undeva de pe lângă generatorul de curent.
Dar cu toate acestea monstrul continua să facă dezastru.
Apoi am tăiat firele dinăuntrul clădirii şi el tot continua să distrugă totul.
Nimeni nu mai putea să urce la suprafaţă în momentul acela; energia era atât de mare, încât nu s-a putut trece nici măcar de primul etaj.
Au încercat să urce acolo şi să oprească totul, dar degeaba.
Am să merg acum puţin mai departe.
Ce se petrecuse de fapt?
Ei au făcut, în ziua aceea, o legătură care, energetic, îi conecta la Experimentul Philadelphia.
Cineva trebuia să meargă deci şi să închidă generatorul din Philadeliphia, în 1943.
Am să explic tot eu despre asta...
S-au închis generatoarele pe Eldrige, de cealaltă parte a vortexului temporal.
Abia după aceea tehnicienii au luat nişte torţe speciale şi au reuşit să distrugă şi emiţătorul din Montuak.
Şi acum se văd urmele tăieturilor produse de acele torţe.
- Poţi să mergi la bază acum?
Da, este posibil.
- Asta a fost în '83?
Da, a fost în '83.
august 1983.
Apoi, toţi cei care au supravieţuit atacului monstrului au fost supuşi unei "spălări" complete a creierului.
Nu-şi mai aminteau absolut nimic; toţi cei care ne aflam acolo nu mai ştiam nimic, cu excepţia lui Duncan, care a găsit drumul către mine.
Atunci am început "deprogramarea".
- Este el unul dintre puţinii despre care ai vorbit pe casetă?
Cel care a venit la tine acasă să-ţi spună ce s-a întâmplat?
Acesta a fost Cameron sau Al?
A fost Cameron.
- Cum te-ai hotărât să mergi acasă la Preston?
Din instinct sau am avut noroc, e greu de spus.
Dar povestea e că am fost programat, aflându-mă încă sub influenţa lor, de a zădărnici activitatea lui Preston.
(Preston): -S-au îngrijorat că eu aş putea să-i sabotez, să mă opun continuării testelor.
- Ţi-ai amintit totul, sau ai avut ocazia de a merge acolo?
Pe parcursul anilor, apar probleme la subiecţii cărora li s-a şters memoria.
Cu toate că nu-ţi aminteşti nimic din ceea ce ai făcut, totuşi, unele crâmpeie rămân.
Am început să manifest un interes imens pentru tehnologiile esoterice, pentru psihotronică şi energiile psihice.
Cercetam aceste aspecte căutând să-mi dau seama ce fel de energii erau implicate Am aflat că pe la mijlocul anilor '70 au fost tot felul de interferenţe psihice aici, la Long Island.
În anii următori am cercetat tot mai mult zona Montauk.
Dacă însă mergeam acolo, securitatea se dovedea a fi foarte strictă.
Serviciile de securitate împânziseră tot locul...
Dar într-o zi, un prieten de-al meu m-a sunat şi mi-a zis: "Preston, baza Montauk este deschisă.
Când mergem să o vizităm?" I-am zis: mâine!

şi am fost acolo în dimineaţa aceea împreună cu familia mea.
Ne-am plimbat prin împrejur.
Când militarii au preluat baza, ce credeţi c-au făcut?
Credeţi că au făcut curăţenie şi-au luat totul?
Dimpotrivă, toate erau la locul lor.
Era o cameră în clădirea cea mare plină cu dosare aruncate din sertare.
Şi echipamentele mai erau încă acolo, unele secţii ale bazei încă mai aveau energie electrică!
Locul acela mai era încă o adevarată forţă.
- Şi oamenii unde erau?
Oamenii plecaseră cu toţii.
-Le-a fost frică de creatura aceea?
Au fost cuprinşi de panică.
-Ce s-a întâmplat cu monstrul?
Când emiţătorul şi celelalte echipamente au fost oprite monstrul înâi a încremenit şi apoi a dispărut în hiperspaţiu.
Vedeţi, toate "creaturile" astea erau active doar atât timp cât emiţătorul funcţiona.
Şi el funcţiona alimentat de energie electrică.
Dar se putea alimenta din prezent, sau din trecut, de pe Eldridge, prin vortex!
-Ce s-a întâmplat cu persoana care a creat monstrul?
A fost unul dintre voi?
Nu ştiu dacă băieţii vor să vă spună...
Avem unele informaţii.
Există o fotografie de la Montauk, care a fost prezentată la prima conferinţă a lui Preston.
Prin '85 sau '86.
la Chicago, da.
Da, la Complexul UFBA.
Au fost multe fotografii prezentate.
Era şi fotografia unui domn din...
...Elveţia, nu-i aşa?
şi de la ce societate?
De la Societatea de Cercetare a Fenomenelor Inexplicabile.
A luat poza şi a zis că este vorba despre ceva neobişnuit.
Poza a fost mărită şi creatura care se vedea acolo a fost încadrată în categoria celor de genul "Big Foot" (n.t.: "Omul zăpezilor").
Ceea ce am mai văzut este o imagine a persoanei mele, chiar în spatele creaturii.
Vă daţi seama cât de mult m-a surprins această fotografie.
Se pare că totul are o legatură şi cu mine, chair dacă încerc să neg aceasta.
Deci tu şi creatura sunteţi pe aceeaşi fotografie?
Nu, nu.
Cum?
A, îmi cer scuze, Al: Apar amândoi în aceeaşi imagine.
Aveţi vreun element de comparaţie, umbra vreunei clădiri, sau alt element tehnic, după care aţi estimat mărimea monstrului?
Da, aşa cum spunea şi Preston, a fost estimată la vreo 11 metri.
Sunt o suită de imagini asociate.
metri e ceea ce rezultă ca medie.
E foarte posibil să fi fost de 10 metri sau de 12, depinde de imaginea luată în consideraţie.
De asemenea, percepţia mărimii monstrului depindea şi de cât de speriaţi erau cei care l-au văzut.
Unele dintre urmele pe care le-a lăsat pe clădiri erau destul de înalte, cred că pe la vreo 13 metri.

Deci trebuia sa aibă cel puţin 8 metri înălţime.
-Asta era pe dinafară sau pe dinăuntru?
Pe dinafară.
Era afară şi ataca clădirea din exterior.
-Era un fel de maimuţă, un fel de King Kong?
Semăna foarte bine cu un "Big Foot", aşa cum am mai văzut în poze.
Doar că acesta era mult mai mare!
Era enorm!
"Omul zăpezilor" are 2,5 metri, iar monstrul avea 11 metri!
Asta este părerea mea, cred că avea 11 metri.
- Din câte cunoşti tu, cum s-a luat decizia să fie creat acel monstru?
-Cine anume a luat această decizie?
Cineva, dar nu ştim exact cine, s-a gândit că s-a mers prea departe, dealtfel ca şi noi toţi de aici, că devine într-adevăr periculos şi că nu avem cum să ştim ce se va petrece în viitor.
Proiectul trebuia să fie oprit!
Cea mai eficace metodă în această direcţie era aceea de a provoca un eveniment care să sperie cu adevărat pe toată lumea.
Ştim că cineva a venit la un operator, l-a bătut uşor pe umăr, şi i-a zis: "Hei, fă treaba asta!" Apoi totul s-a derulat automat.
-Deci tu lucrai acolo zilnic şi apoi ei "dădeau timpul înapoi"? -Te-ai întrebat vreodată ce făceai în perioada asta?
Păi eu nu eram conştient de acel interval de timp.
pentru că ei mă aduceau înapoi exact înainte de a pleca.
-Deci, teoretic el nu pleca deloc, chiar dacă era posibil să se întâlnească cu el însuşi.
Veneam de la muncă extrem de obosit, extenuat!
- Tu de fapt ai trăit câţiva ani pe durata unui singur an.
Da, aveţi dreptate.
În viaţa "obişnuită", înafara proiectului, în ce domeniu aţi lucrat?
În domeniul microundelor.
-Şi nu interferau cele două "meserii"?
Când ajungeam acasă de la lucru, mă simţeam de parcă lucrasem 20 de ore.
- Cred că ai lucrat şi mai mult.
Începând din '83 nu m-am mai simţit deloc aşa.
Din 1983 mă simt bine.
Din '75 până în '83 m-am simţit extrem de obosit.
Nu eram conştient şi nu-mi aminteam nimic pentru că mă aduceau înapoi cu câteva milisecunde înainte să plec...
Dar experienţa şi cunoaşterea dobândite acolo m-au făcut să mă simt deschis către metafizică.
Datorită, deci, implicării mele intense în acest proiect.
Înainte nu eram decât un expert în electronică iar la auzul cuvântului "metafizică" reacţia mea era: "HA! HA! HA!
Aceasta este reacţia tipică a unui imbecil!
Da, aşa e.
Deci datorită cercetărilor mele din cadrul proiectului Montauk am devenit interesat de această "nouă cunoaştere" cunoaşterea prin intermediul metafizicii.
Şi tot interesul pentru metafizică m-a făcut conştient de faptul că Montauk era sursa interferenţei acestor "semnale".
Totul era atât de simplu!
sfirsit